

Lega·InterConsult News

PUBLISHED EVER SINCE 2000

PENKOV, MARKOV & PARTNERS
ATTORNEYS AT LAW

ПЕНКОВ, МАРКОВ & ПАРТНЬОРУ
АДВОКАТСКО ДРУЖЕСТВО

2012

ISSUE 33-34

CIRCULATION 2,200

LIVE ISSUE

АКТУАЛНА ТЕМА

SEPTEMBER

OMISSIONS IN THE ENERGY STRATEGY DISTURB THE INVESTMENT CLIMATE

Vladimir Penkov

In a previous article, I asked the question of whether the State is “for” or “against” green energy. The latest amendments to the law of April 10, 2012, as well as subsequent decisions by the State Energy and Water Regulatory Commission (SEWCR) confirmed that the State takes a stand against wind and photovoltaic power generation. Not only the late adoption of a national energy strategy in 2011 after incentives for the green energy sector have been existing for years, but also the fact that the strategy does not provide for a smooth and predictable development of this sector, created huge administrative and organizational problems for both government and investors. The lack of consistency among preferential prices, time limits for purchase and other terms, as well as the scrapping of the formula for preferential price formation and its replacement with the regulator’s subjective discretion, often implemented more than once a year, have caused wind and photovoltaic energy projects, if nothing else, to collapse due to the dramatic decrease of preferential prices. These chaotic and unpredictable

..... continued on page 3

ПРОПУСКИ В ЕНЕРГИЙНАТА СТРАТЕГИЯ НАРУШАВАТ ИНВЕСТИЦИОННИЯ КЛИМАТ

Владимир Пенков

В предишна статия зададох въпроса, дали държавата е за или против зелената енергия. Последните изменения на закона от 10 април 2012 г., както и последващите решения на Държавна комисия за енергийно и водно регулиране (ДКЕВР) потвърждават, че държавата се обявява против вятърната и фотоволтаична енергия. Не само късното приемане на енергийната стратегия през 2011 г., след като бяха налице вече от години стимули за ВЕИ сектора, но и това, че същата не планира плавното и предвидимо развитие на сектора, създадоха огромни бюрократично-организационни проблеми както за държавата, така и за инвеститорите. Липсата на хармонизация между размера на преференциалните цени, сроковете за изкупуване и другите условия, както и премахването на формулата за формиране на преференциална цена, заместена на практика със субективната преценка на държавния регулатор, дори многократно в рамките на една година, от своя страна доведе до срив най-малкото на вятърните и фотоволтаични проекти чрез драстичното намаление на преференциалните цени.

..... продължава на 3 страница

Live Issue

Omissions in the Energy Strategy Disturb the Investment Climate
Vladimir Penkov 1

Insolvency

Protection of Business Transactions in Case of Insolvency
Ivan Markov 5

Anfitrust

Competition Legislation Imposes New Restrictions on Business
Svetlin Adrianov 8

Company Law

Flaws of Branches of Foreign Legal Entities
Velyana Hristova 10

Administrative Law And Litigation

On the Scope of Judicial Control over Administrative Acts
Smilena Stoilova 13

Commercial Law

Additional Dividend in Public Companies
Dimitar Slavchev 16

Competition Law

More on Prohibited ‘Promotions’
Svetlin Adrianov 19

Regulatory Issues

Are Cosmetic Products Medicaments?
Alexander Stefanov 21

Consumer Protection

Requirements for Announcement of Price Reductions
Radost Georgieva 23

News in the Legislation 26

Questions & Answers 30

Актуална тема

Пропуски в енергийната стратегия нарушават инвестиционния климат
Владимир Пенков 1

Несъстоятелност

Защита на сделките при неплатежоспособност
Иван Марков 5

Картелно право

Нови ограничения за бизнеса в конкурентното законодателство
Светлин Адриянов 8

Дружествено право

Недостатъци на клон на чуждестранно юридическо лице
Веляна Христова 10

Административно право и процес

За обхвата на съдебния контрол върху актовете на администрацията
Смилена Стоилова 13

Търговско право

Допълнителни дивиденди в публичните дружества
Димитър Славчев 16

Конкурентно право

Още за забранените „промоции“
Светлин Адриянов 19

Регулаторни въпроси

Лекарства ли са козметичните продукти?
Александър Стефанов 21

Защита на потребителите

Изисквания при съобщаване за намаление на цени
Радост Георгиева 23

Новости в законодателството 26

Въпроси и отговори 30

Dear colleagues and friends,

The new double Issue 33-34 of our journal draws your attention to issues which have been in the spotlight in recent weeks and which have a significant impact on the investment climate in the country.

The introductory article looks at a number of omissions in the energy strategy and amendments in the legislation which practically result in loss of investor interest in wind and photovoltaic projects, mainly due to the dramatic decrease of the preferential purchase price and the inconsistent and unpredictable policies in this sector.

One very specific, but also very interesting and relevant question, especially at a time of economic downturn, is how to protect ourselves against the contesting of deals concluded during times of the so called "suspicious period" of insolvency.

Businesses can find much practical use in the article on competition protection legislation which introduces a new fuzzy concept, "significant market power", which I can only hope shall not be used for impeding business activity.

The article on branches of foreign legal persons and whether their existence makes sense, is also a very interesting one.

The issue of judicial control over administrative acts and in particular the flawed practice of courts of law to refuse pronouncement on the legitimacy of such acts due to difficulties in placing them in a given category, is an extremely sensitive topic.

Also, large investors in the country shall be much interested to learn whether it is possible to distribute additional dividend outside the general meeting adopting the annual financial report, provided that no express provisions exist for this.

The reader will find much practical use in the article on the special requirements in announcing price discounts, which is particularly important for large commercial chains.

The same holds true for the articles on prohibited promotions and on whether it is justifiable to treat cosmetics sold in pharmacies as medical goods, especially considering the trend of pharmacies becoming health centers with matching services.

The reader will also find the traditional columns News in the Legislation - this time in the area of waste, road traffic and forfeiture of unlawfully acquired assets, and Questions & Answers on important areas of legal practice.

I can only hope that once more we have managed to catch the pulse of time in Bulgaria and that you will find our articles of much use for your business.

As always, looking forward to your comments and suggestions, I meanwhile remain

Sincerely yours,
Vladimir Penkov

Драги колеги и приятели,

Новият двоен брой 33-34 на изданието Ви обръща внимание на получили голяма гласност в последните седмици въпроси, които имат съществено значение за определянето на инвестиционния климат в страната.

Уводната статия обръща внимание върху редица пропуски в енергийната стратегия, както и промени в закона, които на практика водят до загуба на интерес от страна на инвеститорите към взетърните и фотоволтаични паркове, основно свързана с драматичното намаление на преференциалната цена и непоследвателната и непредсказуема политика в сектора.

Много специфичен, но интересен и от голямо значение, особено във времена на икономическа криза, е въпросът, как да се защитим при атакуване на сделки, сключени по време на „подозрителния период“ при неплатежоспособност.

С голямо практическо значение за бизнеса е статията, посветена на конкурентното законодателство, в което се съвежда ново понятие с неясно съдържание - понятието „значителна пазарна сила“, което само мога да се надявам да не се използва за ограничаване на бизнеса.

Много интересен е материалът, посветен на клоновете на чуждестранни юридически лица и изобщо дали има смисъл от тях.

Изключително чувствителна е темата за съдебния контрол върху актовете на администрацията и най-вече недобрата практика на съдилищата в някои случаи да отказват произнасянето относно тяхната законосъобразност поради трудното им приобщаване в определена категория.

Големите инвеститори в страната също много биха се заинтересували дали при отсъствие на изрична уредба в законодателството е възможно да бъде разпределен допълнителен дивидент извън общото събрание, приемащо годишния финансов отчет.

Практическо значение има и статията, посветена на особените изисквания при съобщаване за намаление на цените, което е особено важно при големите търговски вериги.

Важни за търговците са и статиите, посветени на забранените промоции, както и на въпроса дали е обосновано козметиката, продавана в аптеките да бъде третирана като лекарство, особено предвид тенденцията, аптеките по-скоро да бъдат център за здраве с подходящо обслужване.

Традиционно ще намерите и рубриката Новости в законодателството, свързани с отпадъците, Закона за пътищата и отнемането на незаконно придобито имущество, както и Въпроси и отговори по важни в практиката проблеми.

Мога само да се надявам, че отново сме усетили пулса на времето в България и ще намерите публикацията за много полезна във Вашия бизнес.

Както винаги в очакване на Вашите коментари и предложения, междуверременно оставам с уважение,

Ваши
Владимир Пенков

Editorial Board

Chairman Vladimir Penkov

Coordination Iskra Stefanova

Translation

English Sofita Agency

German Marina Penkova

Editing

English Manuela Dimitrova

German Marina Penkova

Graphic Design & Print

Bulsa Advertising

Editorial Office

13B, Tintyava Str., Floor 6

1113 Sofia, Bulgaria

Tel (00 359 2) 9713935

Fax (00 359 2) 9711191

e-mail: lawyers@penkov-markov.eu

www.penkov-markov.eu

This newspaper is an informational bulletin and is printed for our clients, our colleagues - lawyers in the state and municipal administration and in the private sector, research scholars, lecturers and students, as well as for all other interested readers.

The information contained herein is not a comprehensive study or legal advice, nor is it to be treated in any way as a substitute for professional legal advice regarding specific legal issues.

The published materials represent the personal opinion of the authors and are not binding for Penkov, Markov & Partners - Attorneys at Law or its editorial board.

Редакционна колегия

Председател Владимир Пенков

Координация Искра Стефанова

Превод

Английски Sofita Agency

Немски Марина Пенкова

Редакция

Английски Мануела Димитрова

Немски Марина Пенкова

Графичен дизайн & печат

Bulsa Advertising

Адрес на редакцията

ул. „Тинтява“ 13Б, етаж 6

1113 София, България

Тел (02) 9713935

Факс (02) 9711191

e-mail: lawyers@penkov-markov.eu

www.penkov-markov.eu

Този вестник има характер на информационен бюлетин и е предназначен за нашите клиенти, колегите юристи от държавната и общинска администрация и в частния сектор, научни работници, преподаватели и студенти, както и за всички други заинтересовани читатели.

Съдържащата се информация не е изчерпателно изследване, нито е правен съвет и по никакъв начин не може да замести професионалния правен съвет относно конкретни казуси.

Публикуваните материали изразяват личното мнение на авторите и не обвързват адвокатско дружество „Пенков, Марков и Партньори, както и редакционната колегия.

LIVE ISSUE

АКТУАЛНА ТЕМА

**OMISSIONS IN
THE ENERGY STRATEGY
DISTURB
THE INVESTMENT CLIMATE**

Vladimir Penkov

**ПРОПУСКИ В ЕНЕРГИЙНАТА
СТРАТЕГИЯ НАРУШАВАТ
ИНВЕСТИЦИОННИЯ КЛИМАТ**

Владимир Пенков

actions are due to the inconsistent and contradictory practice of the National Electricity Company (NEK) of approving large projects, as the government adopts their environmental plans and issues building permits without taking into consideration the capacity of the power transmission grid and without taking the requisite measures for its development and upgrade.

These failures have resulted in the excessive growth of investment in the sector, causing a number of disproportions and difficulties to the government. This process should have been regulated at the stage of initial assessment and approval for connection of new capacities, instead of doing it by placing barriers for the connection of advanced RES projects with signed contracts, which only creates insecurity and undermines the idea of a favorable investment climate.

As a matter of fact, there is still no single uniform public register of commissioned projects and pending connection projects, to ensure the much needed transparency. Thus, it is highly unlikely that anybody really knows what the real situation in the sector is.

It is very probable the same issues to soon crop up in relation to hydroelectric and biomass-fuelled power plants, for which the preferential purchase prices remain high.

The dramatic decrease of preferential prices for wind farms and photovoltaic power plants, combined with the fixing of the preferential price at the moment of commissioning and the simultaneous establishment of connection timetables with no deadline attached – it could even be the end of 2019 – will practically stop, under the present conditions, the development of this segment of the RES sector.

At the same time, a very dangerous trend, from a legal point of view, is at hand, whereby projects get their commissioning permits revoked. This constitutes inadmissible government interference in already implemented investments and places investors in a situation in which for them it becomes

Тези действия на хаотичност и непредсказуемост се дължат на непоследователната и противоречива практика на НЕК да одобрява големи проекти, като държавата приема екологичните им планове и издава лицензите и разрешенията за строеж, без да се взема предвид капацитетът на електропреносната мрежа и без да се вземат изискуемите мерки за нейното развитие и подновяване.

Посочените пропуски доведоха до прекомерно бързото нарастване на инвестициите в този сектор, което причини редица диспропорции и трудности на държавата. Трябвало е още при първоначалната преценка, завършваща със становище за присъединяване на нови мощности, да се регулира този процес, а не да се ограничава присъединяването на вече напреднали проекти за ВЕИ със сключени договори. Това само създава несигурност, несъвместима с разбирането за благоприятен инвестиционен климат.

Всъщност и до сега липсва единен и достъпен публичен регистър за въведените в експлоатация проекти, както и за договорите за присъединяване подлежащи на изпълнение, който би създал така необходимата прозрачност. Затова едва ли някой има пълна яснота, какво е реалното положение в сектора.

Много е вероятно същите проблеми много скоро да възникнат и за ВЕЦ и ЕЦ, работещи с биомаса, за които преференциалните цени остават високи. Драматично намалените преференциални цени за вятърни паркове и фотоволтаични централи, съчетани с фиксирането на преференциалната цена към момента на въвеждане в експлоатация при успоредното установяване на графици за присъединяване без максимален срок, с възможност да се определи и едва в края на 2019 г., практически при сегашните условия ще спре развитието на тази част от сектора.

Същевременно се наблюдава опасна от правна гледна точка тенденция за отмяна на разрешения за въвеждане в експлоатация на проекти, което е недопустима намеса на държавата във вече реализирани инвестиции, поставяща в невъзможност инвеститора да поддържа проекта.

Държавата не следва изобщо да допуска и поощрява дискусии и обществен дебат, да се променят условията по вече сключени и влезли в сила до-

impossible to maintain the project.

The government should not allow and encourage discussions or a public debate on changing the conditions for concluded and effective contracts for purchase of renewable energy, if it does not want to undermine the confidence of investors, including those in other sectors of the economy, in the applicability of the principles of rule of law in our country.

Obviously, dealing with the omissions in the energy strategy, which should anticipate and plan the development of the individual sectors and the investments in the development and update of the electricity transmission network and the whole infrastructure in accordance with the State's interests is an indispensable priority. Otherwise, as already pointed out, the fate of wind and photovoltaic projects shall also befall water and biomass plants.

The present stage of development however, also raises the question of whether the whole sector should continue to develop.

Wind farms and photovoltaic plants open many long-term jobs in maintenance, security, cleaning, telecommunications and transport services, etc. Even with foreign investment projects, 30% of the project value remains here and creates new products in the country, such as architectural work, the production of building materials, cables and transformers. With Bulgarian investors, the like share is over 50%.

At the same time, all these investors significantly improve the infrastructure even without a well functioning public-private partnership, which has a very favorable impact on the regions concerned.

Last but not least, all income from interest payable on bank loans remains in the country, and domestic consumption increases.

The boom of wind and solar power plants has led to the growth of new technological consultancies specialized in the development and construction of such power plants, and has turned our country into a regional leader in RES technologies and innovation. This is a very promising development with a potential benefit for the State, considering that the gained experience can be "exported" to other potential markets.

There is an obvious conclusion to be made, that green energy is not and should not be anathemized – and no such implications should be made before the public – and should instead be carefully and sustainably developed.

The government should strive to do more than just achieve the 16% share for RES energy – it should aim at the potential 23% set by the EU.

говори за изкупуване на възобновяема енергия, с оглед да не подкопава доверието на инвеститорите, включително и в другите сектори на икономиката, относно приложимостта на принципите на правовата държава у нас.

Безспорно, запълването на празнотите в енергийната стратегия, която следва да предвижда и планира развитието на отделните сектори и свързаните с това инвестиции за развитие и обновяване на електропреносната мрежа и цялата инфраструктура в съответствие с интересите на държавата, са приоритет, без който не може. В противен случай, както вече посочих, подобна съдба, както при вятърните паркове и фотоволтаичните централи ще сполети и ВЕЦ и ЕЦ с биомаса.

Сегашното развитие поставя обаче и въпроса, дали все пак не трябва да продължи развитието на целия сектор.

Вятърните паркове и фотоволтаичните централи откриват множество нови, дългосрочни работни места свързани с поддръжка, охрана, почистване, телекомуникационни и транспортни услуги и др. Дори при чуждестранните инвестиции около 30% от стойността остават и създават нови продукти в страната. Такива са архитектурната дейност, производството на строителни материали, кабели и трансформатори. Когато инвеститорите са български, тази стойност надвишава 50%.

Същевременно всички тези инвеститори съществено подобряват инфраструктурата, и без добре функциониращо така наречено публично-частно партньорство, което се отразява много благоприятно на съответните райони.

Не на последно място, в страната остават всички приходи от лихви, плащани по банковите кредити, както и се увеличава потреблението в страната.

„Бумът“ при вятърните и слънчевите централи позволи и изграждането на съвсем нови технологични консултантски компании, специализирани в изграждането и внедряването на централите и практически отреди на страната ни ролята на регионален лидер в технологиите за ВЕИ и създаването на съответни иновации, нещо, което може да бъде много перспективно и изгодно за държавата, когато този опит бъде „изнесен“ на други потенциални пазари.

Категоричният извод е, че зелената енергия не е и не трябва да бъде „анатемосана“ и не такава трябва да бъде внушението пред потребителите и обществото, а следва внимателно и устойчиво да бъде развивана.

Държавата следва да се стреми не само да бъде достигнат дял от 16% на енергията от ВЕИ, но дори и посочените като потенциал от ЕС 23%.

INSOLVENCY

НЕСЪСТОЯТЕЛНОСТ

**PROTECTION OF BUSINESS
TRANSACTIONS IN CASE OF
INSOLVENCY**
Ivan Markov

One natural consequence of the economic crisis is the steadily growing number of bankruptcy proceedings. An effective means of protecting the interests of creditors in such proceedings is the introduction of the principle of nullity of transactions concluded during the so-called 'suspicious period', directly following the initial date of insolvency (or, respectively, over-indebtedness).

Such a case is nullity, as provided under the Commerce Act (CA), where the debtor has concluded a transaction against payment after the initial date of insolvency or over-indebtedness, involving assets directly from the bankruptcy estate, in which the items given exceed considerably in value the items received (Art. 646 par. 2, item 4 of the Commerce Act). Accordingly, in order for such a situation to occur, the law requires that three conditions are met simultaneously: (I) the items given in an onerous transaction to exceed considerably in value the items received; (II) the deal to be closed following the initial date of insolvency, and (III) the deal to involve assets from the bankruptcy estate.

Whether the real rights alienated from the debtor (for the sake of argument, we assume that the deal involves real estate property, on account of its relatively high value, therefore causing significant pecuniary damages to creditors) exceed significantly in value the price received in the deal, is established by a comparison between the sale price received for the sold property in the deal and the average market price of the same property valid towards the moment of the notarized transfer of title. The average market price is an economic rather than a legal category, determined by the type and nature of the property and the existing mechanism of market supply and demand; therefore, it depends neither on the construction cost of the property nor on

**ЗАЩИТА НА СДЕЛКИТЕ ПРИ
НЕПЛАТЕЖОСПОСОБНОСТ**
Иван Марков

Естествена последица от икономическата криза е прогресивно нарастващият брой на производствата по несъстоятелност. В търсене на ефективен способ за защита интересите на кредиторите в тези производства е въведен и принципът на нищожност на сделки, извършени в т.нар. „подозрителен период“ - периодът след началната дата на неплатежоспособността (съответно на свръхзадължеността).

Един от тези случаи на предвидена в Търговския закон (ТЗ) нищожност е извършването от длъжника след началната дата на неплатежоспособността/ свръхзадължеността на възмездна сделка с имуществено право от масата на несъстоятелността, при която даденото значително надхвърля по стойност полученото (чл. 646, ал. 2, т. 4 от ТЗ). Следователно, за да е налице такава хипотеза, законът изисква наличието на три кумулативно дадени предпоставки: (I) даденото по възмездна сделка да надхвърля значително по стойност полученото, (II) сделката да е извършена след началната дата на неплатежоспособността и (III) сделката да е с имущество от масата на несъстоятелността.

Установяването дали отчужденото от длъжника имуществено право (вземаме за пример недвижим имот, с оглед относително високата му стойност и поради това значителното евентуално увреждане на кредиторите) надхвърля значително по стойност получената продажна цена, се извършва чрез съпоставка между получената по сделката цена за имота и средната пазарна цена на същия имот, валидна към момента на извършване на прехвърлянето в нотариална форма. Средната пазарна цена не е правна, а икономическа категория, която се определя от характера и вида на имота и съществуващия пазарен механизъм на търсене и предлагане, при което не зависи нито от строителната, нито от приходната стойност на имота. Поради това, че

its potential value as an income generator. Because of the fact that the matter of the market price requires special knowledge, its clarification necessitates a technical expert evaluation assigned by the court and to be carried out by a licensed appraiser (single and triple), using different methods (e.g. the real value, the revenue value, the value in hard currency, etc.). Based upon such an expert appraisal, the court determines for each specific case whether consideration has been significantly exceeded. Without claiming to have exhaustively studied the relevant court practice, we may summarize that the courts define as significant a manifold (2:1, 3:1, etc.) inequality of considerations.

Whether the other requirement, namely for the deal to have been closed after the initial date of insolvency, has been satisfied is a matter of a simple comparison of the dates. Here it is important to note that the transaction date is the date of the notarized transfer of title, and not the date of the preliminary agreement on the sale and purchase of the property in question. A preliminary agreement does not in itself materialize the deal as far as the transfer of title is concerned; its purpose is to serve as the basis for the conclusion of the final contract. Irrespective of the fact that it contains all elements of the final contract, including the price, the preliminary contract has no effect in terms of transfer of real rights; not before such an agreement is declared final does the agreed deal become translated into a fact. Therefore any possible inequality between the exchanged considerations is to be weighed at the moment when a transaction has been completed in its factual entirety, which is the moment of signing the notarized title deed.

The requirement for the transaction to involve assets from the bankruptcy estate encounters certain discrepancies in the legislative framework which, on top of that, have never been discussed by the courts. The very concept of 'bankruptcy estate' has its clear legal definition provided under Art. 614 of the Commerce Act, which stipulates that the bankruptcy estate of the debtor includes their real rights towards the date of the court decision to initiate bankruptcy proceedings, as well as any such rights acquired after the given date. Since the cut-off point is presumed to be the date of the deci-

въпросът за пазарната цена изисква специални знания, изясняването му налага изготвянето на съдебно-техническа експертиза от лицензиран оценител (единична и тройна), която използва различни методи (напр. на вещната стойност, на приходната стойност, на стойност във валута и т.н.). На основата на така изготвената експертна оценка съдът преценява за всеки конкретен случай дали е налице значително надхвърляне на престациите. Без да претендираме за изчерпателност на изследваната съдебна практика, можем все пак да обобщим, че съдилищата приемат за значителна многократната (2, 3 и повече пъти) неравностойност на престациите. Изискването сделката да е извършена след началната дата на неплатежоспособността е въпрос на проста съпоставка на дати. Тук е важно да се посочи, че датата на сделката е датата на нотариалното ѝ изповядване, а не например датата на предварителния договор за покупко-продажба на недвижимия имот. Предварителният договор сам по себе си не материализира сделката по прехвърляне на недвижимия имот, а има за предмет сключването на окончателен договор. Независимо, че съдържа всички елементи на окончателния договор, включително и цената, той няма вещно прехвърлителен ефект, като едва с обявяването му за окончателен настъпва транслативното действие на сделката. Поради това евентуалната неравнопоставеност на разменените престации ще се преценява към момента, когато сделката е вече осъществена в нейния завършен фактически състав, който момент е сключването на нотариалния акт.

Изискването сделката да е с имущество от масата на несъстоятелността се сблъсква с известни противоречия в правната уредба, които при това изобщо не са обсъждани от съдилищата. Самото понятие „маса на несъстоятелността“ има своята ясна легална дефиниция в чл. 614 от ТЗ, където е определено, че масата на несъстоятелността обхваща имуществените права на длъжника към датата на решението за откриване на производството по несъстоятелност, както и тези, придобити след тази дата. След като за разделителна линия се приема датата на решението за откриване на производството по несъстоятелност, а не началната дата на неплатежоспособността, то най-естественият извод би бил, че към меродавната дата на съдебното решение за откриване на производството по

sion to initiate bankruptcy proceedings, rather than the initial date of insolvency, then the most natural conclusion would be that towards the relevant date of the court decision to initiate bankruptcy proceedings the property involved in the transaction should not be at all part of the bankruptcy estate. Although such a conclusion is in clear conflict with the very notion of the so-called 'suspicious period', it still has its basis in the currently applicable legal norms and such an interpretation could be used in preparing a possible defense, seeking to establish the absence of a factual situation as per CA Art. 646 (2), item 4, and on this basis to support the legitimate validity of the sale of the property.

In view of the above, a defense plea should focus on the supportable assertion that the deal involves real rights falling outside the bankruptcy estate, and that even in the case of unequal considerations under the transaction, the extent to which the given value exceeds the received value is not deemed considerable.

Should the above defense plea prove successful, the creditors in bankruptcy still have the option to invoke the so-called 'annulment action', whereby they would seek to declare null and void certain actions and transactions listed exhaustively under Art. 647 of the Commerce Act. Item 3 of this article explicitly identifies "deals against payment, where the items given exceed considerably in value the items received, effected within two years prior to the institution of bankruptcy proceedings."

In such a scenario, however, there are two substantial differences. Firstly, the duration of the 'suspicious period' is limited to 2 years and does not overlap with the period starting from the initial insolvency date as defined by the court by virtue of its decision to initiate bankruptcy proceedings. The second difference is that said 2-year period is calculated backwards from the moment of initiation of bankruptcy proceedings, i.e. from the date of the court decision as per Art. 630, par. 1 of CA.

In such circumstances any given transaction (even if we were to assume, purely hypothetically, that the items given in it considerably exceed in value the items received) concluded after the initial insolvency date, but prior to the 2-year period elapsed since the initiation of bankruptcy proceedings, should not be considered risky.

несъстоятелност имотът - предмет на възмездната сделка, не би следвало изобщо да попада в масата на несъстоятелността. Въпреки че такъв извод е в явно противоречие със самата идея на т.нар. „подозрителен период“, той все пак почива на сега действащите правни норми и едно такова тълкуване би могло да бъде използвано при изготвяне на евентуална защитна теза, целяща да установи липсата на елемент от фактическия състав на чл. 646, ал.2, т.4 от ТЗ, и на тази основа да обоснове действителност на извършената продажба на имота.

С оглед горното една защитна позиция би следвало да се фокусира към обосноваването, че сделката е с имуществено право, което е извън масата на несъстоятелността, и по-нататък - дори престациите по сделката да са неравностойни, превишаването на даденото не е значително.

Ако горната защитна позиция се окаже успешна, все пак в ръцете на кредиторите на несъстоятелността остава възможността да предявят т.нар. „отменителни искиове“. Чрез такива искиове могат да бъдат обявени за недействителни някои действия и сделки, изчерпателно посочени в чл. 647 от Търговския закон, сред които т. 3 изрично посочва „възмездна сделка, при която даденото значително надхвърля по стойност полученото, извършена в 2-годишен срок преди откриване на производството по несъстоятелност“.

В тази хипотеза обаче, има две съществени отлики. Първо, срокът на „подозрителния период“ е ограничен на 2 години, а не се покрива с периода от началната дата на неплатежоспособността, както тя е обявена от съда с решението му за откриване на производството по несъстоятелност. Втората отлика е, че този 2-годишен период тече назад от откриването на производството по несъстоятелност, т.е от датата на съдебното решение по чл. 630, ал. 1 от ТЗ.

При това положение дадена сделка (дори ако допуснем хипотетично, че при нея даденото значително надхвърля по стойност полученото), сключена след началната дата на неплатежоспособността, но преди 2-годишния срок от откриване на производството по несъстоятелност, не би следвало да се счита за рискова.

ANTITRUST

КАРТЕЛНО ПРАВО

**COMPETITION LEGISLATION
IMPOSES NEW RESTRICTIONS
ON BUSINESS**

**НОВИ ОГРАНИЧЕНИЯ ЗА
БИЗНЕСА В КОНКУРЕНТНОТО
ЗАКОНОДАТЕЛСТВО**

Svetlin Adrianov

Светлин Адриянов

On 14 June 2012, the Ministry of Economy, Energy and Tourism published on its Internet site draft amendments to the Protection of Competition Act and respective reasons. The bill provides for the introduction into Bulgarian legislation of a completely new institute: “significant market power” of undertakings. The way in which this new concept is introduced and the mechanism according to which this new legal institute is to function and interact with pre-existing institutes, however, raises a number of justified questions and concerns regarding the legal conformity, correctness and above all, the legal and economic consequences of the proposed amendments to the Protection of Competition Act.

Above all, the proposed amendment inadmissibly blends the newly established institute with the pre-existing institute of the “undertaking with dominant position”. Apart from introducing very similar definitions for the two concepts, which overlap in a number of their essential elements while, at the same time, conflicting with one another, the draft provides that the abuse of dominant position and the abuse of significant market power have identical forms of manifestation. Apparently – and this is unambiguously stated in the reasons to the bill, its authors seek to extend the restrictive treatment, so far applicable in respect of undertakings with dominant position also to undertakings which objectively do not qualify as such.

Even though the public debate, with which the bill is associated, concerns conflicts between retail chains and their suppliers, if the proposed amendments are adopted, the restrictive standards and, respectively, sanctions vis-à-vis undertakings with dominant positions for their violations shall become applicable to practically any undertaking in any economic sector if, according to the subjective judgment of the Commission on Protection of Competition however, without any legal criteria for it to have been put in place, it is determined that for a particular case, even though a given un-

На 14 юни тази година Министерството на икономиката, енергетиката и туризма публикува на страницата си проект за изменение на Закона за защита на конкуренцията и мотиви към него. Законопроектът предвижда въвеждане в българското законодателство на един съвсем нов институт, какъвто е „значителната пазарна сила“ на предприятията. Начинът, по който се въвежда това ново понятие и механизмът, по който се предвижда новият правен институт да функционира и да взаимодейства с вече съществуващите такива, обаче, повдига редица основателни въпроси и притеснения относно законосъобразността, правилността и най-вече правните и стопанските последици от предложените изменения на ЗЗК.

Преди всичко, предложеното изменение смесва по един недопустим начин новосъздадения институт с вече съществуващия такъв на „предприятието с господстващо положение“. Освен, че въвежда много сходни дефиниции за двете понятия, които съвпадат по редица свои съществени елементи, като същевременно си противоречат, проектът предвижда, злоупотребата с господстващо положение и злоупотребата със значителна пазарна сила да имат еднакви проявни форми. Очевидно е, а това е и недвусмислено изразено в мотивите към законопроекта, че целта на авторите му е да се разпростре ограничителният режим, приложим досега по отношение на предприятията с господстващо положение и по отношение на предприятия, които обективно не могат да се квалифицират като такива.

Макар общественият дебат, с който се свързва проектът, да касае възникналите конфликти между веригите за търговия на дребно и техните доставчици, ако предложените изменения бъдат приети, ограничителните норми по отношение на предприятията с господстващо положение и респективно санкциите за тяхното нарушение ще могат да бъдат прилагани практически спрямо всяко едно предприятие във всеки един стопански отрасъл, ако по субективна преценка на

undertaking does not hold a dominant position and is by no means in a position to exert negative influence on competition in principle, its bilateral relations with a specific supplier or client may qualify as relations of dependence of the specific supplier or client.

Besides, the proposed amendments create prerequisites to confuse the framework of abuse of a dominant position (and now of “significant market power” as well) with the framework of unfair competition, identifying as a manifestation of abuse behaviour which is defined identically with the definition of unfair competition under Chapter Seven of the Protection of Competition Act. As a result, the Competition on Protection of Competition may run into substantial difficulties in applying the legal standards, and business may face unpredictability in assessing a given market behaviour as it might be qualified as both unfair competition within the meaning of Chapter Seven of the Protection of Competition Act and as abuse of dominant position within the meaning of Chapter Four of the Act.

Absurdly, the forms of manifestation of unfair competition which, as we have pointed out on previous occasions, are an unusual subject of regulation by competition law in European legislations and do not lie within the competences of the competition authorities, are now transformed into forms of manifestation of abuse of dominant position or, respectively, of “significant market power” and are analysed and accordingly sanctioned in the same way as the forms of abuse provided for in Article 102 of the Treaty on the Functioning of the European Union.

Worse yet, there is a risk for one and the same behaviour to be qualified as unfair competition in respect of some undertakings and as an act of abuse in respect of other undertakings, the latter being liable to severer penalties compared to the acts of unfair competition, according to the existing methodology of the Commission on Protection of Competition and, most probably, according to the future methodology as well.

Everything discussed above calls for a careful reconsideration and reformulation of the bill, looking beyond the ad hoc problems arising from conflicts between consumer goods retail chains and their suppliers and analysing and taking into consideration all effects, both positive and negative, which the proposed amendments could have on the competition environment as a whole in all economic sectors.

КЗК за конкретен случай се прецени, че макар това предприятие да не е господстващо и никак да не е в състояние да влияе негативно върху конкуренцията по принцип, двустранните му отношения с конкретен негов доставчик или клиент могат да се квалифицират като отношения на зависимост на конкретния доставчик или клиент, без обаче за това да са установени законови критерии.

Освен това, предложеното изменение създава предпоставки и за смесване на уредбата на злоупотребата с господстващо положение (а вече и със „значителна пазарна сила“) с тази на нелоялната конкуренция, посочвайки като проявна форма на злоупотреба поведение, дефинирано по идентичен начин с дефиницията за нелоялна конкуренция по Глава седма от Закона за защита на конкуренцията. Това може да създаде значителни затруднения за КЗК при прилагането на законовите норми и непредсказуемост за бизнеса при оценката на дадено пазарно поведение, тъй като то ще може да бъде квалифицирано както като нелоялна конкуренция по смисъла на Глава седма от ЗЗК, така и като злоупотреба по смисъла на Глава четвърта от закона.

Стига се до абсурдното положение проявните форми на нелоялна конкуренция, които както сме писали и преди не са обичайно в европейските законодателства предмет на уредба от правото на конкуренцията и не са в компетентностите на органите по конкуренция, да се трансформират в проявни форми на злоупотребата с господстващо положение, респективно със „значителна пазарна сила“ и да се анализират и съответно санкционират по същия начин, както предвидените в чл. 102 от ДФЕС форми на злоупотреба.

Нещо повече, създава се опасност едно и също поведение да се квалифицира спрямо едни предприятия като нелоялна конкуренция, а спрямо други – като действие на злоупотреба, като последните според съществуващата методика на КЗК, а най-вероятно и според бъдещите такива, се наказва по-тежко в сравнение с действията на нелоялна конкуренция.

Всичко по-горе налага внимателно преразглеждане и прецизиране на законопроекта, като се погледне отвъд злосторивната проблематика на конфликтите между веригите за търговия с потребителски стоки и техните доставчици и се анализират и вземат предвид всички ефекти – положителни и отрицателни, които предложените изменения биха могли да имат върху конкурентната среда във всички отрасли на икономиката.

COMPANY LAW

ДРУЖЕСТВЕНО ПРАВО

FLAWS OF BRANCHES OF FOREIGN LEGAL ENTITIES

Velyana Hristova

According to the currently applicable legal framework, a branch of a foreign legal entity is not a legal entity in its own right even though, under the Commerce Act, such branch is registered in the Commercial Register, has its own registered office and seat and address of management, a manager and scope of activity which might be different from that of its principal abroad, and keeps its own business books and accounting.

Bulgarian law does indeed recognise to a certain extent the legal personality of registered branches of foreign legal entities in terms of both contract and procedural law. However, virtually all rights and obligations undertaken by the branch are ultimately rights and obligations of its foreign parent company and not of the branch itself.

At the same time, for the purposes of tax legislation, the branch is considered a permanent establishment of the foreign legal entity within the territory of the Republic of Bulgaria, and tax legislation largely treats such branches as completely independent tax subjects.

On a different note, even though branches of foreign banks and insurance companies again find their legal grounds in the common framework of Articles 17 to 20 of the Commerce Act, the main principle and rules of their existence are quite different and are regulated in detail in the relevant specialised legislation (Credit Institutions Act, Insurance Code etc.), which in turn places them under a more exhaustive and full-bodied regime compared to the "ordinary" branches under the Commerce Act.

This heterogeneous approach towards the framework governing a foreign person's branch raises a number of questions and

НЕДОСТАТЪЦИ НА КЛОН НА ЧУЖДЕСТРАННО ЮРИДИЧЕСКО ЛИЦЕ

Веляна Христова

Според действащата законова уредба клонът на чуждестранно лице не е самостоятелен правен субект, макар че съгласно Търговския закон той се регистрира в търговския регистър, има свое собствено седалище и адрес на управление, управител и предмет на дейност, който може да се различава от този на принципала му в чужбина, и води свои собствени търговски книги и счетоводство.

Действително българското право признава както известна договорна, така и процесуално правна правосубектност на регистрираните клонове на чуждестранни юридически лица. На практика обаче, всички права и задължения, които клонът поема, в крайна сметка са права и задължения на съответното чуждестранно дружество, а не на самия клон.

В същото време, по смисъла на данъчното законодателство клонът представлява място на стопанска дейност на чуждестранното юридическо лице на територията на Република България и данъчното законодателство до голяма степен го третира като съвсем самостоятелен данъчен субект.

От своя страна, макар формално клоновете на чуждестранни банки и застрахователни дружества да намират своето правно основание отново в общата уредба на чл. 17 – 20 от Търговския закон, принципът и правилата на тяхното съществуване са съвсем различни и подробната им регламентация се съдържа в съответното специализирано законодателство (Закон за кредитните институции, Кодекс на застраховането и т.н.), което от своя страна ги поставя в един по-изчерпателен и пълноценен режим в сравнение с „обикновените“ клонове по Търговския закон.

Този разнообразен подход при уредбата на фигурата - клон на чуждестранно лице - поражда в практиката множество въпроси и неясноти, свързани например с регулирането на отно-

leads to ambiguities in practice, say, in connection with the regulation of relations between a branch and its principal and between the branch and the rest of the world.

For example, a variety of relations between a branch and its principal quite naturally need to be regulated. Branches often receive from or provide to their principal services (management, HR, IT services, specialised training etc.) or use assets and equipment owned by the principal, and it is only natural that the "parties" quite often wish this to be done against adequate consideration and according to certain rules.

This prompts the question about the way in which a branch and its principal should regulate their relations, as essentially the two relate to one another as a part to the whole, without the branch having an individuality of its own.

Even though under certain circumstances the Bulgarian law permits and acknowledges the possibility of contracting with oneself, this hypothesis is usually associated with cases in which the same person is vested with the authority to represent both parties to a contract or concludes a contract with oneself in their personal capacity and as an expressly authorised representative of a third party.

It is unusual, however, and there certainly is no regulated hypothesis in which a person concludes a contract with themselves. Although it does seem illogical for a natural or legal person to conclude a contract with themselves, as in general it makes no legal or common sense to do so, things are by far not that crystal clear in the hypothesis of relations between a foreign person's branch established within the territory of Bulgaria and its principal abroad.

Under the currently applicable framework governing branches of foreign legal entities, however, "parties to the contract" as a concept is obviously out of the question, insofar as the branch is not a legal entity in its own right, but rather a structural division of the same company which is counterparty to the "contract".

In such case, it remains an open question how to regulate the relations between a branch and its principal, considering this could not

шенията между клона и неговия принципал и между клона и външния свят.

Така например, съвсем естествено в практиката между клона и неговия принципал възникват разнообразни взаимоотношения, които е необходимо да бъдат регулирани. Често клонът периодично получава от принципала си или пък му предоставя определени услуги (мениджърски, HR, IT услуги, специализирано обучение и т.н.) или ползва активи и оборудване, собственост на принципала, и съвсем естествено твърде често желанието на „страните“ е това да става възмездно и по определени правила.

В тази връзка възниква въпросът, по какъв начин клонът и принципалът му, които по своята същност се отнасят помежду си като част към цяло, без клонът да разполага със собствена индивидуалност, да регулират отношенията си.

Въпреки че при определени обстоятелства българският закон допуска и признава възможността за договаряне сам със себе си, тази хипотеза обикновено се свързва със случаите, в които едно и също лице представлява и двете страни по един договор по силата на пълномощие или когато едно лице договаря само със себе си едновременно в личното си качество и като изрично упълномощен за това представител на трето лице.

Не е обичайно обаче и по никакъв начин не е уредена хипотеза, при която едно лице сключва договор само със себе си. И ако действително в общия случай, изглежда нелогично и лишено както от правен, така и от житейски смисъл едно физическо или юридическо лице да договаря със самото себе си, то нещата съвсем не изглеждат така кристално ясни в хипотезата на клон на чуждестранно лице на територията на България и принципала му в чужбина.

При действащата уредба на клона на чуждестранно лице обаче, за „страните по договора“ в този случай очевидно не може да става дума, доколкото клонът не представлява самостоятелен правен субект, а по-скоро структурна част от същото дружество, което се явява насрещна страна по „договора“.

В такъв случай, открит остава въпросът след като отношенията между клон и принципал не могат да бъдат регулирани на договорна основа, как това би могло да стане предвид факта, че в практиката очевидно съществува подобна необходимост.

Като резултат от дуалистичния подход за да-

be done on a contractual basis, while in practice the need obviously exists.

As a result of the dualistic approach for tax and commercial-law purposes, some of the plausible hypotheses of relations between a branch and its principal have been regulated in Chapter Twenty of the Corporate Income Tax Act in connection with the determination of financial tax results upon transfer between a permanent establishment in the country and another division of the same enterprise situated abroad. Essentially, these provisions too, do not envisage the possibility of forming contractual legal relations.

Apart from these specific provisions of the tax legislation, at present the analysis of case-law, as well as of the relevant instructions of the National Revenue Agency does not provide particular clarity on possible legal schemes for settlement of relations between branches and their foreign principals. One approach that is commonly adopted in practice is to lay down explicit internal rules for the distribution of assets and costs of services (marketing, management, HR, IT, logistics) which are considered expenses incidental to the administrative management of the branch.

Such rules are to be adopted by the principal's relevant competent management bodies and should regulate the types of assets and costs attributable to the branch in question, as well as the rules for their identification, allocation, calculation and possible recovery. Such a solution seems fit to meet practical needs and establish predictability and order in the relations between branch and principal.

The problem discussed, however, is just one specific case among numerous and various questions with unclear answers related to the existence of branches of foreign legal entities under Bulgarian law, which seem to leave the impression that this figure is suitable and effective mainly in cases of special entities regulated extensively in bank and insurance law. On the contrary, in the general commercial circulation the branch of a foreign legal entity proves to be rather dysfunctional and ineffective and, therefore, unsuitable for foreign persons who wish to conduct economic activity in Bulgaria. A classic alternative would be the subsidiary as a legal person in its own right.

нъчни и търговскоправни цели, някои от мислимите хипотези на отношениямежду клона и неговия принципал са намерили своята регламентация в глава 20 на Закона за корпоративното подоходно облагане във връзка с определянето на данъчния финансов резултат при трансфери между място на стопанска дейност в страната и друга част на същото предприятие, разположена извън страната. По своето съдържание тези разпоредби също не предвиждат възможност за възникване на договорни правоотношения.

Отделно от тези специфични разпоредби на данъчното законодателство на този етап, анализът на съдебната практика, както и на относимите инструкции на НАП не внасят особена яснота относно възможните правни схеми за уреждане на отношенията между клон на чуждестранно лице и неговия принципал. В практиката се възприема подход, разпределението на активи и на разноски за услуги (свързан с маркетинг, мениджмънт, HR, IT, логистика), които представляват по естеството си разноски, свързани с административното управление на клона, да бъдат уредени посредством нарочни вътрешни правила в тази връзка.

Подобни правила следва да бъдат приети от съответните компетентни управителни органи на принципала и да регламентират видовете активи и разноски, относими към съответния клон, правилата за тяхното установяване, отпускане, изчисляване и евентуалното им възмездяване. Това разрешение изглежда годно да отговори на нуждите на практиката и да създаде предвидимост и ред в отношенията между клон и принципал.

Описаният проблем, обаче, е само един частен случай на множество и разнообразни въпросителни с неясен отговор, свързани със съществуването на клоновете на чуждестранни лица по българското право, които като че ли налагат впечатлението, че тази фигура е подходяща и ефективна преди всичко в случаите на специалните субекти, уредени подробно в банковото и застрахователното право.

Напротив, в общия търговски оборот, клонът на чуждестранно лице се оказва по-скоро една нефункционална и неефективна, и поради това неподходяща форма на осъществяване на стопанска дейност от чуждестранно лице, класическа алтернатива на която е дъщерното дружество – самостоятелно юридическо лице.

ADMINISTRATIVE LAW AND LITIGATION

АДМИНИСТРАТИВНО ПРАВО И ПРОЦЕС

ON THE SCOPE OF JUDICIAL CONTROL OVER ADMINISTRATIVE ACTS

Smilena Stoilova

The constitutional principle that any administrative act may be appealed before a court of law in the Republic of Bulgaria is universally known. That is why, certain exceptions to that principle are quite perplexing.

A case in point of unjustified court practices in that respect, albeit still sporadic, is the exemption from judicial control of written instructions issued by the Financial Supervision Commission (FSC) regarding the interpretation and application of legal provisions and bylaws in relation to the implementation of financial supervision.

There is no ambiguity in judicial practice as to whether such instructions constitute, in their legal essence, an administrative act: they clearly do. Regardless of that, however, according to the judiciary they cannot be appealed against in a court of law. As it turns out, the main obstacle to judicial control in respect of such an administrative act is none other than the impossibility for such instructions to be classified explicitly as an administrative act pursuant to the classification under the Administrative Procedure Code – something that the court should, ultimately, be able to decide at the end of proceedings. It is worrisome, though, that in justifying its position of excluding the above said instructions from the range of administrative acts subject to judicial appeal, the court is content to merely observe that such instructions are neither an individual nor a general or a statutory administrative act.

In a law-governed state where government operates on the principle of the rule of law, there are no justifiable reasons to support an approach, which makes control over the legality of public administration actions dependent on the ability of a court of law to theoretically classify an administrative act as such. Even less so,

ЗА ОБХВАТА НА СЪДЕБНИЯ КОНТРОЛ ВЪРХУ АКТОВЕТЕ НА АДМИНИСТРАЦИЯТА

Смилена Стоилова

Всеизвестен е конституционно закрепеният принцип на всеобща обжалваемост на актовете на администрацията пред съдилищата в Република България. Именно затова някои случаи на допускане на изключение от този принцип будят сериозно недоумение.

Илюстрация за необоснована практика на съдилищата в тази посока, макар и все още само в отделни случаи, е изключването от обхвата на съдебния контрол върху административните актове на писмените указания, давани от Комисията за финансов надзор (КФН) относно прилагането и тълкуването на законови разпоредби и подзаконовни нормативни актове по тяхното прилагане във връзка с осъществяване на финансовия надзор.

В съдебната практика няма колебание по въпроса, че този вид указания по своята правна същност са административен акт. Въпреки това обаче, според съда обжалването им по съдебен ред е недопустимо. Оказва се, че основната пречка за упражняване на съдебен контрол върху този административен акт е не друга, а невъзможността указанията да бъдат подведени под изричната класификацията на административните актове съгласно Административнопроцесуалния кодекс – нещо, което в крайна сметка съдът следва да може да прецени в края на процеса. При теснително е обаче, че за обосноваване на позицията си за изключване на указанията от кръга на съдебнообжалваемите актове на администрацията, съдът се задоволява само с констатациите, че те не са нито индивидуален, нито общ, нито нормативен административен акт.

Няма основателни причини подход, който поставя контрола за законосъобразност на дейността на администрацията в зависимост от възможността за теоретичната квалификация на акта от съда, да бъде подкрепен в една

given the existence of a directly applicable constitutional norm according to which individuals and legal entities have the right to appeal any administrative act which concerns them, except those explicitly identified by law.

In addition, the invariable manner in which the Constitutional Court of the Republic of Bulgaria interprets the constitutional norm referred to above, follows the logic that its provision encompasses any and all acts which, in their legal essence, are administrative, while at the same time its field of application can only be restricted on the basis of a legal provision, but not depending on the type of the administrative act in question, its nature or theoretical qualification. Allowing judicial control over an administrative act, when the appeal procedure itself is not identified by the specific law regulating the issuance of such act, while at the same time said act is not explicitly excluded from the range of acts subject to appeal before a court of law, depends on a key factor, namely the existence of 'detrimental effect' to the rights and legal interests of the person challenging it.

In this context, the argument put forward by certain bodies of jurisprudence to the effect that instructions issued by a government authority regarding the applicability of legal acts or by-laws are exempted from independent judicial control because in their essence, they are considered internal and solely relevant to the authority in question and the officials assigned to implement them, is unacceptable and should not be supported. The Constitutional Court has explicitly mentioned that even such (internal) acts may occasionally be subject to judicial control. Because in more than a few cases, while ostensibly applying legal norms or harmonizing the practices of their implementation, public administration introduces new statutory requirements, new rules of conduct and new definitions that are different from the ones provided by law.

Especially in such a scenario it should be unacceptable to deny any possibility for judicial control over administrative acts that, by 'supplementing' the law, regulate a certain category of relationships for which there are no explicit provisions in the law itself, or if such provisions do actually exist, said relationships are regulated in a manner different from the one

правова държава, основаваща се и на принципа на законност в държавното управление. Още повече при наличието на изрична конституционна норма с пряко приложение, съгласно която гражданите и юридическите лица могат да обжалват всички административни актове, които ги засягат, освен изрично посочените със закон.

В допълнение, константната практика на Конституционния съд на Република България по тълкуването на посочената конституционна норма е в смисъл, че разпоредбата обхваща всички актове, които по своята правна същност са административни, а обхватът на приложното ѝ поле може да бъде ограничен само на база законова разпоредба, но не и според вида на акта, неговия характер и теоретична квалификация.

Основен критерий за допускане на съдебен контрол върху административен акт, чийто ред за обжалване не е уреден в специалния закон, регламентиращ издаването на акта, като в същото време този акт изрично не е изключен от кръга на съдебнообжалваемите актове, трябва да бъде наличието на „засягане“ на права и законни интереси на лицето, което го атакува.

В тази връзка, не може да бъде споделен и навежданият от правоприлагащи органи аргумент, че не подлежат на самостоятелен съдебен контрол указанията на държавен орган по прилагането на законови и подзаконови актове, защото по своята същност те винаги са вътрешнослужебни, със значение само за органите, които ги прилагат. Конституционният съд изрично е споменал, че дори такива (вътрешнослужебни) актове понякога могат да бъдат обект на съдебен контрол. Защото не са малко случаите, в които, под формата на прилагане на законови норми или уеднаквяване практиката по тяхното прилагане, администрацията въвежда нови нормативни изисквания, нови правила за поведение и дефиниции, различни от легалните.

Особено в тази хипотеза е недопустимо да се отрича възможността за съдебен контрол върху административни актове, които, посредством „дописването“ на закона, уреждат определена категория отношения, неуредени в прилагания закон и/или уредени от него, но по начин, различен от този, който правоприлагащият орган задължително указва на всички адресати на закона (включително

prescribed by the enforcement authority to all addressees of the law (including individuals and legal entities). Quite to the contrary, it is precisely the court that should provide a legally relevant judgment on the nature of the issued instructions; moreover, this should be done at the end of proceedings, once the sides have exhausted all possibilities and the case has been sorted out on its merit.

Furthermore, one should not tolerate a situation where the admissibility of judicial control in respect of administrative acts is only pro forma and based on negative conclusions of the enforcement authority determining the category of administrative act the specifically challenged one does not fall under. On the contrary, the explicit constitutional norm must be directly applied and the question, as to whether the constitutional prerequisites for appealing the challenged act before a court of law are in place, must be considered by the court on its merit. Thus, if this is a clear case of an administrative act that affects rights and legitimate interests of individuals or legal entities and said act is not explicitly exempted by law from judicial control, the court must exercise judicial control in respect of its legality as well as identify its type and category.

This is fully supported by the opinion of the Constitutional Court that 'The exact qualification of a type of administrative act in this case is a matter of theory. To the court dealing with the case, such categorization can only play an auxiliary role. A judgment as to whether an administrative act violates or threatens to violate rights or legitimate interests of individuals and/or legal entities may only be passed by the competent court of law, and only after the specific circumstances have been clarified and the administrative act in question has been interpreted.' (Constitutional Court Decision No. 21/26.10.1995 on Constitutional Case No. 18/95) Thus, the practice of some enforcement authorities to restrict the scope of judicial control in respect to administrative act in certain cases and without valid reason, must be discarded as it clashes with every individual's basic constitutional right to protection in cases where their rights or legal interests are violated or threatened. Such practice compromises the principle of lawful exercise of state power and ultimately amounts to denial of justice.

гражданите и юридическите лица). Напротив, съдът следва да направи правнорелевантната преценка за това от какъв характер са дадени указания и то в края на един процес и след като са изчерпани всички възможности на страните и делото е било изяснено по същество.

По-нататък, трябва да се проявява нетърпимост към това преценката за допустимост на съдебния контрол върху актовете на администрацията да бъде формална и да почива само на отрицателните изводи на правоприлагащия орган какъв вид административен акт не е конкретно атакуваният. Напротив, изричната конституционна норма следва да бъде директно приложена и въпросът, дали са налице конституционните предпоставки за съдебна обжалваемост на атакувания акт, да бъде разгледан от съда по същество. И ако се касае за административен акт, който засяга права и законни интереси на физически или юридически лица и той не е изключен изрично със закон от кръга на съдебнообжалваемите актове, съдът трябва да упражни контрол за законосъобразността му, както и да определи вида му.

Изяло в тази посока е и позицията на Конституционния съд, че „Точната квалификация на вида на административния акт в този случай е проблем на теорията. За сезирания съд тази квалификация може да има само спомагателен характер. Преценката обаче дали един административен акт нарушава или застрашава права или законни интереси на граждани и/или юридически лица, може да бъде извършена само от компетентния съд след изясняване на конкретните обстоятелства и тълкуване на конкретния административен акт.“ (Решение № 21 от 26.10.1995 г. по конституционно дело № 18/95 г.)

Затова практиката на някои правоприлагащи органи за необоснованото ограничаване на обхвата на съдебния контрол върху актове на администрацията в определени случаи, трябва да бъде отхвърлена. Такава една практика е в остро противоречие с основното конституционно право на защита на всеки гражданин, когато са нарушени или застрашени негови права или законни интереси, и компрометира принципа за законосъобразно упражняване на държавната власт и в крайна сметка представлява отказ от правосъдие.

COMMERCIAL LAW

ТЪРГОВСКО ПРАВО

**ADDITIONAL DIVIDEND
IN PUBLIC COMPANIES**

Dimitar Slavchev

The flaws of the legislative framework regarding public companies have been attracting comment ever since the adoption of the Securities, Stock Exchanges and Investment Companies Act back in 1995. Regrettably, neither the entry into force in 2000 of the Public Offering of Securities Act (POSA), nor its numerous amendments since then – a total of 32 so far, have improved the situation to a sufficient extent.

Investors in the country are interested mainly in public companies which can give their shareholders a stable and annually growing dividend, along with the rise of share prices. This interest intensified with the emergence of the global economic crisis, which had a particularly adverse impact on small portfolio investors. It turned out, however, that our law again contains gaps and leaves a broad scope for interpretation in the area of dividend distribution in public companies.

The principal provision of the POSA dealing with dividend is Article 115c, which states that the right to dividend vests in the persons who or which have been recorded in the registers of the Central Depository as shareholders on the 14th day after the General Meeting at which the annual financial statement of the public company was adopted and a resolution on distribution of its profit was passed. On the other hand, as is known, the public company must adopt its annual financial statement at an ordinary Annual General Meeting not later than 30 June of the next succeeding financial year. If it fails to do so, the company is liable to pecuniary penalty.

A formalistic and bureaucratic interpretation of this provision may invite the conclusion

**ДОПЪЛНИТЕЛЕН ДИВИДЕНТ
В ПУБЛИЧНИТЕ ДРУЖЕСТВА**

Димитър Славчев

Недостатъците на законодателната уредба относно публичните дружества са подложени на коментари още от приемането на Закона за ценните книжа, фондовите борси и инвестиционните дружества през далечната 1995 г. За съжаление положението не се подобри в достатъчна степен нито с влизането в сила през 2000 г. на Закона за публичното предлагане на ценни книжа (ЗППЦК), нито след внесените в него през годините многобройни допълнения и изменения – до момента общо 32!

Инвеститорите в страната предимно се интересуват от публични дружества, които могат да дават на акционерите си стабилен и нарастващ дивидент през годините, наред с покачането на акциите. Този техен стремеж се засили с настъпването на световната икономическа криза, която се отрази особено неблагоприятно на инвеститорите с малки портфейли. Оказа се обаче, че нашият закон отново има пропуски и широко поле за тълкуване в областта, засягаща раздаването на дивиденди в публичните дружества.

Основният текст в ЗППЦК, посветен на дивидентите, е чл. 115в, в който се постановява, че право да получат дивиденди имат лицата, вписани в регистрите на Централния депозитар на 14-ия ден след общото събрание, на което е приет годишният счетоводен отчет (ГФО) на публичното дружество и е взето решение за разпределение на печалбата му. От друга страна, както е известно, публичното дружество трябва да приеме своя ГФО на редовно годишно общо събрание не по-късно от 30 юни на следващата финансова година, в противен случай подлежи на имуществена санкция.

Формалното и бюрократично тълкуване на разпоредбата може да доведе до заключение-

that the public company: (a) may distribute dividend only once a year; (b) this may occur only at the General Meeting at which its annual financial statement is adopted. Even if we assume that this may apply in respect of the profit generated as a result of the economic activity during the last preceding year, such an approach to the retained earnings from prior years is not only profoundly wrong but also comes into conflict with the fundamental legal principle that whatever is not expressly prohibited by the law is allowed, and the very economic logic and respecting shareholders' rights enforces this.

The following legal arguments can be advanced in support of this opinion:

1. In the first place, no provision in the POSA imposes any prohibition on the distribution of retained earnings from prior years in the form of dividend. Such a restriction would clearly come into conflict not only with the law but also with normal legal and business logic. On the contrary, the Commerce Act contains ample provisions which point to this possibility, as well as the exact procedure which must be followed when such a resolution is passed.

2. Along with that, as evident from the logic of the POSA (e.g., Article 111 (2), (4) and (5), sentence two of Article 112 (1), Article 112 (3), sentence two of Article 112 (4), Article 113 (1), Article 114 etc.), the cases in which certain steps or transactions are inadmissible for public companies are expressly and exhaustively specified in the Act.

Therefore, if the aim of the POSA was to prohibit the distribution of dividend from being resolved at a General Meeting other than an ordinary Annual General Meeting of Shareholders, it would have at least regulated this restriction expressly.

3. An added argument in favour of this understanding is the fact that there is no obstacle to an increase of the capital of a public company with resources from the retained earnings according to the procedure established by Article 197 (1) or Article 246 (4) of the Commerce Act, i.e. the company can dispose of practically the same resources but in another manner, the ul-

то, че публичното дружество: а) може да разпределя дивидент само веднъж годишно; б) това може да стане единствено на общото събрание, на което е приет неговият ГФО. Дори да допуснем, че това може да бъде валидно по отношение на печалбата, формирана в резултата на стопанската дейност през предходната година, то подобен подход към неразпределената печалба от минали години е не само дълбоко неправилен, но и противоречи на основния правен принцип, че всичко, което не е забранено от закона, е позволено, а и самата икономическа логика и уважението на правата на акционерите налага това.

В подкрепа на това становище може да се изтъкнат следните юридически доводи:

1. На първо място, никъде в ЗППЦК не съществува забрана публичното дружество да разпределя под формата на дивидент неразпределената печалба за минали години. Явно подобно ограничение би било в противоречие не само със закона, но и с нормалната правна и бизнес логика. Точно обратното, в Търговския закон има достатъчно текстове, които посочват тази възможност, както и точната процедура, която следва да се спазва при приемането на подобно решение.

2. Наред с това, видно от логиката на ЗППЦК (като например чл. 111, ал. 2, ал. 4 и ал. 5, чл. 112, ал. 1, изречение второ, ал. 3, ал. 4, изречение второ, чл. 113, ал. 1, чл. 114 и други) случаите, при които определени действия или сделки не са допустими при публичните дружества, са изрично и изчерпателно посочени в закона.

Следователно, ако целта на ЗППЦК бе да забрани разпределянето на дивидент да се решава на друго общо събрание освен редовно годишно общо събрание на акционерите, най-малкото би уредил това ограничение изрично.

3. Допълнителен аргумент в подкрепа на това ни разбиране е и фактът, че няма пречка капиталът на публично дружество да бъде увеличен със средства от неразпределената печалба по реда на чл. 197, ал. 1 или чл. 246, ал. 4 от Търговския закон, т.е. дружеството да се разпорежи с практически същите средства, но по друг начин, като в крайна сметка отново се

timate result being again economic benefits for shareholders.

4. Article 115c (5) of the POSA also contains an indication of such admissibility because this general provision requires only that the dividend be paid within three months after the holding of the General Meeting.

In other words, there is no restriction on the type of the meeting: ordinary annual or extraordinary, at which such a resolution on distribution of dividend can be passed, as long as the legally established time limit for this is complied with.

We can agree that in Article 115c (1) of the POSA the legislator defined the circle of persons entitled to dividend as voted by the ordinary Annual General Meeting of Shareholders at which the public company's annual financial statement was adopted as well.

A logical interpretation of this provision gives us grounds to conclude that its applicability is limited to the cases in which the General Meeting passes a resolution on distribution of dividend from the whole or part of the profit – but only in respect of the profit for the last preceding financial year.

Therefore, the circle of persons entitled to receive dividend at a General Meeting at which distribution of retained earnings from prior financial years was voted should be defined by analogy pursuant to Article 115c (1) of the POSA, viz. the persons who or which have been recorded in the registers of the Central Depository on the 14th day after the holding of the respective General Meeting.

Even the Financial Supervision Commission (FSC) has published case-law in this connection, and moreover to this effect (as a legal consequence, the case-law of the FSC is comparable to the interpretative judgments of the Supreme Court of Cassation). Even if we assume that this case-law was prompted by ad hoc consideration, it indicates that the regulatory body's way of thinking evolves in the right direction.

It is necessary, though, that this gap should be eliminated by legislative means for the sake of investors' security and the stability of our legal system.

достига до имуществена облага за акционерите.

4. В чл. 115в, ал. 5 от ЗППЦК също се съдържа индикация за подобна допустимост, тъй като в този общ текст се изисква само изплащането на дивидента да се извърши в 3-месечен срок от провеждането на общото събрание.

С други думи, няма ограничение за вида на събранието – редовно годишно или извънредно, на което да се приеме подобно решение за разпределение на дивидент, стига да се спазва законоустановения за това срок.

Може да се съгласим, че в чл. 115в, ал. 1 от ЗППЦК законодателят е определил кръга от лицата, които имат правото да получат дивидент, гласуван на редовното годишно общо събрание на акционерите, на което е приет и годишният финансов отчет на публичното дружество.

Логичното тълкуване на тази разпоредба дава основание да се заключи, че тя се отнася само за тези случаи, в които общото събрание приема решение за разпределение на дивидент от цялата или на част от печалбата, но само за предходната финансова година.

Следователно, по аналогия на чл. 115в, ал. 1 от ЗППЦК би следвало да се определи кръгът на лицата, които имат право да получат дивидент на общо събрание, на което е гласувано разпределение на допълнителен дивидент или разпределение на неразпределена печалба от минали финансови години, а именно – вписаните в регистрите на Централния депозитар лица на 14-ия ден след провеждането на съответното общо събрание.

Дори Комисията за финансов надзор (КФН) има издадени практики по този повод, и то в тази насока (практиките на КФН могат да бъдат сравнени като правна последица с тълкувателните решения на Върховния касационен съд). Дори да допуснем, че те са били продиктувани от конюнктурни съображения, те индикират едно развитие на мисленето на регулаторния орган в правилната посока.

Необходимо е обаче, законодателно този пропуск да бъде отстранен заради сигурността на инвеститорите и стабилността на правната ни система.

COMPETITION LAW

КОНКУРЕНТНО ПРАВО

MORE ON PROHIBITED 'PROMOTIONS'

Svetlin Adrianov

By its Decision No. 1435, dated November 11th, 2010, the Commission for the Protection of Competition made yet another interpretation of the provision of Art. 36 (2) of the Protection of Competition Act, which prohibits the offering of free additions to goods or services. The provision in question provides for three exceptions to said blanket ban: promotional items of negligible value on which the company being advertised is clearly identified; products or services accessorizing the product or service being offered; or products or services considered discounts on high-volume sales.

After CPC Decision No. 55/2009 defined what is to be considered a 'promotional item' and set a criterion for 'negligible value' of such promotional items, thus clarifying the first exemption to the blanket ban, now the regulatory body is turning its attention to the third exception, by interpreting the nature of a product of service that would qualify as a discount on high-volume sales. In interpreting the relevant provision, the CPC states that in its opinion, in order to qualify as an exemption to the above said blanket ban, such a discount must constitute a 'discount in kind', i.e. additional quantities of the same products or services that were purchased in bulk, rather than goods or services of a different nature.

The very fact of the CPC rendering such a ruling in conjunction to its previous (2009) one, is to be viewed extremely positively, as it displays a desire on part of the regulatory body for communicating with enterprises subject to regulation, and for harmonizing its practices, which no doubt leads to greater predictability of public administration actions and greater stability and sustainability of sales figures. At the same time, however, an analysis of said decision raises certain questions deserving of attention.

In its interpretation of the relevant legal provision, the Commission upholds an understanding which has hardly been alien or puzzling to merchants in the first place, namely, that a discount for buying in bulk means exactly that: additional free quantities of the same product already purchased in a large quan-

ОЩЕ ЗА ЗАБРАНЕНИТЕ „ПРОМОЦИИ“

Светлин Адриянов

С решение № 1435 от 11 ноември 2010 г. Комисията за защита на конкуренцията направи поредно тълкуване на разпоредбата на чл. 36, ал. 2 от Закона за защита на конкуренцията, която забранява предлагането на безплатни добавки към предлагани стоки и услуги. Нормата предвижда три изключения от общата забрана – за рекламни предмети с незначителна стойност и ясно посочване на рекламираното предприятие, за предмети или услуги, които представляват принадлежност към продаваната стока или услуга, и за стоки или услуги като отбив при продажби в големи количества. След като с Решение № 55/2009 г. обяви, какво приема за „рекламни предмети“ и даде критерий за „незначителна стойност“ на тези рекламни предмети, с което създаде яснота относно първото изключение от забраната, сега органът насочва вниманието си към третото изключение, като тълкува какви следва да бъдат стоките и услугите, за да могат да бъдат квалифицирани в рамките на третото изключение – като отбив от цената при покупка в големи количества. Тълкувайки разпоредбата, Комисията посочва, че според нея по смисъла на тази разпоредба, за да попадне в кръга на изключенията от забраната, отбивът трябва да представлява „натурална отстъпка“ - допълнителни количества от същите стоки или услуги, които са закупени в голямо количество, а не стоки или услуги от друго естество.

Самият факт на постановяването на това решение, както и на предишното от 2009 г. следва да бъде оценен изключително позитивно, тъй като показва стремеж от страна на регулатора към комуникация с предприятията, чиято дейност е предмет на регулация и към уеднаквяване на практиката, което несъмнено подобрява предпоставките за предсказуемост на действията на администрацията и за по-голяма стабилност в търговския оборот. В същото време обаче, анализът на решението повдига някои въпроси, които заслужават внимание.

Тълкувайки законовата разпоредба, Комисията потвърждава едно разбиране, което едва ли действително е било чуждо и непонятно за търговците,

tity.

Although providing extra clarity on an already relatively clear point, the regulatory body leaves open the bigger issue: how large must a 'large quantity' be in order to allow for a discount. This remains to be decided on a case by case basis, which in practical terms precludes any predictability in the application of the law.

Moreover, while providing no clarity on the issue, the accompanying reasons to the CPC's decision raise yet another question: what is the maximum rate of discount allowed? Thus, through its interpretation, the Commission introduces a new element to the factual aspect of the legal provision which is completely absent from the relevant text of the law, while allowing for yet another subjective and unpredictable criterion to be used in weighing that element, namely that the rate of discount should not be excessive.

Thus, in its interpretation of the relevant exception to the prohibition as per Art. 36 (2) of the PCA, the regulatory body eliminates one of the unknowns in the legal text while at the same time introducing another, which does not even exist in the text of the law itself. This way, instead of achieving greater predictability in the application of the statutory norm, by its decision the CPC adds extra dimensions to the prohibition. As a result, rather than encouraging businesses to apply such an ordinary method for boosting sales as is the discount in kind, the CPC, if anything, effectively discourages them from doing so.

Moreover, it should be noted that however commendable the fact is that the Commission has clarified certain elements of the exceptions to the prohibition under Art. 36 (2) of the PCA, on the provision of free additions to goods or services, the fact remains that the criteria for applying the core essence of the prohibition, namely, determining whether something is deemed an addition or not, remain insufficiently clarified. This leads to the passing of differing judgments in factually similar circumstances, whereby in some cases the assumption is that it is acceptable to offer a 'package' of goods or services at a total price lower than the sum of individual price tags of the elements of the package, while in others, the offering of such free additions to the main product or service is prohibited.

Therefore an interpretation of the core essence of that provision would be instrumental both for harmonizing the practices of the Commission itself and for contributing to the kind of stability of sales figures that would stimulate business activity by providing conditions for genuinely free competition in accordance with clear-cut rules.

а именно, че отбив при покупка в големи количества означава не нещо друго, а допълнително безплатно количество от закупената в големи количества стока.

Макар да създава яснота, по този без друго сравнително ясен въпрос, органът оставя открит по-важния, а именно – колко голямо трябва да бъде „голямото количество“, за да обоснове допустимост на предоставянето на отбив. Това е оставено за конкретна преценка във всеки отделен случай, с което на практика се изключва предсказуемостта при прилагането на закона.

Нещо повече, оставяйки неизяснен този въпрос, мотивите на решението въвеждат и допълнителен такъв, а именно какъв е допустимият размер на отбива. По този начин, чрез тълкуването си Комисията въвежда във фактическия състав на разпоредбата елемент, за който законовият текст не съдържа дори и намек, като поставя и още един субективен и непредсказуем критерий за оценката на този елемент, а именно че количеството на отбива не следва да е прекомерно.

Така, тълкувайки хипотезата на въпросното изключение от забраната на чл. 36, ал. 2 от ЗЗК, регулаторът отстранява едно от двете неизвестни в разпоредбата, като в същото време въвежда ново такова, което дори не съществува в законовия текст. По този начин, вместо да се постигне предсказуемост при прилагането на законовата норма, с решението се въвеждат нови измерения на забраната, като вместо да бъде насърчен, бизнесът се обезкуражава в прилагането на един такъв нормален търговски похват за стимулиране на продажбите, какъвто е натуралната отстъпка.

Освен това, не може да не отбележим, че колкото и да е положителен фактът, че Комисията изяснява някои елементи на изключенията от забраната на чл. 36, ал. 2 от ЗЗК за предоставяне на безплатни добавки, все още не са докрай ясни критериите, по които се прилага основният състав на забраната, а именно – кога въобще е налице добавка и кога – не. Това води до постановяването на различни решения при аналогична фактическа обстановка, като в едни случаи се приема, че е налице допустимо предлагане на „пакет“ от стоки или услуги с обща цена, по-ниска от сбора на цените на отделните елементи от пакета, а в други – че е налице забранено предлагане на безплатна добавка.

Затова едно тълкуване на основния състав на разпоредбата е от съществено значение, както за унифициране на практиката на самата Комисия, така и за създаването на стабилност в търговския оборот, която да стимулира бизнеса и да създаде условия за действително свободна конкуренция при ясни правила.

REGULATORY ISSUES

ARE COSMETIC PRODUCTS MEDICAMENTS?

Alexander Stefanov

Given the dynamics of the present-day cosmetics market, manufacturers seek ways to communicate to prospective customers what distinguishes them from the competition. Thus, some of them, especially manufacturers of high-end, high quality products, carefully select and restrict points of sale to end users.

Similar to their strategies on other markets across the world, some international leaders in development and production of cosmetics, pursue a corporate policy on the Bulgarian market whereby their products are only available for sale to end users at locations where customers may receive professional advice as to which product would best suit their needs. Naturally, such places are pharmacies; however, in Bulgaria pharmacies are subject to special regulation.

In order, to meet the expectations of consumers looking to find everything health-related in pharmacies, as well as facilitate the operation of pharmacies selling their products, presently, cosmetics companies hire beauty consultants who undergo special training on the qualities and effects of relevant products and whose function is to assist pharmacists in advising buyers about products on offer.

Although such consultants are not employees of the pharmacy in which they operate, they perform their duties in the pharmacy's public area, but only in close proximity to the shelves displaying relevant cosmetic products.

Moreover, the provisions of the Medicinal Products in Human Medicine Act (MPHMA) and Ordinance No. 28/09.12.2008 on the Rules of Organization, Procedure and Operation of Pharmacies and the Nomenclature of Medicinal Products give rise to further ambiguities as to whether the law allows for such practices.

There is no doubt that beauty consultants carry

РЕГУЛАТОРНИ ВЪПРОСИ

ЛЕКАРСТВА ЛИ СА КОЗМЕТИЧНИТЕ ПРОДУКТИ?

Александър Стефанов

При динамиката на съвременния пазар на козметични продукти, компаниите производители търсят начин за комуникация на различията си с конкурентите. Така някои от тях, особено тези, които предлагат продукти с най-високо качество, внимателно подбират и ограничават местата за продажба на крайни клиенти.

На българския пазар някои от световните лидери в производството и разработката на козметични продукти, по подобие на поведението си на всички пазари по света, са определили фирмена политика, според която продажби на потребителите се осъществяват само и единствено в места, където клиентът може да получи професионален съвет за най-подходящия за него продукт. Естествено, такова място са аптеките, които обаче са предмет на особена регулация у нас.

В момента козметичните компании, за да отговорят на очакванията на потребителите, които търсят всичко за здравето си в аптеките, а и за да облекчат дейността на аптеките, в които се продават техните продукти, наемат консултанти по красота, които преминават специално обучение за качествата и действието на продуктите и чиято цел е да подпомагат аптеките в съветването на потребители относно продуктите.

Макар консултантите да не са служители на аптеките, в които извършват дейността си, при изпълнението ѝ те посещават приемните помещения на аптеките, но само в непосредствена близост до стелажите, където са изложени съответните козметични продукти.

При това и с оглед разпоредбите на Закона за лекарствените продукти в хуманната медицина и Наредба № 28 от 09.12.2008 г. за устройството, реда и организацията на работата в аптеките и номенклатурата на лекарствените продукти, възникват някои неясноти относно това, дали законът позволява една такава дейност.

out activities which are permitted in pharmacies and comply with the provisions of MPH-MA Art. 219 (1), namely, giving advice to customers, and in relation to cosmetic products that are subject to less restrictive regulation and with no public need for stricter control, as is the case with medicinal drugs.

On a separate note, the restrictions imposed by Section II of abovementioned Ordinance ('Rules of Organization of Pharmacies') only apply to medicinal products, and not to cosmetics, as is obvious from the systematic interpretation of the entire section.

Therefore, the restrictions of Art. 19 (3) of the Ordinance only apply to pharmacy employees whose job description includes handling medicinal products. The opposite would prompt the absurd claim that any pharmacy employee such as a cleaner, auxiliary staff, H&S or workflow consultant, other service providers, accountants, etc. must be trained and certified pharmacists, which has no foundation in any legal provision and would constitute downright discrimination.

In light of the above, we believe that an explicit interpretation confirming that the provision of Art. 19 of Ordinance No. 28/09.12.2008 on the Rules of Organization, Procedure and Operation of Pharmacies and the Nomenclature of Medicinal Products does not apply to third-party employees or consultants, pharmacy suppliers and more particularly to beauty consultants hired by cosmetics manufacturers and importers whose products are sold in pharmacies without themselves being medicinal products, is needed.

This should make it clear that there is no reason why beauty consultants, who are not trained pharmacists and are hired by cosmetics manufacturers and importers should be barred from providing regular consultations to consumers on cosmetic products not considered medications, in the cosmetics sections of the pharmacies' public areas, rather than in their working areas.

This would also be in line with the global trend of pharmacies becoming health centers providing appropriate service, a place where people go to not only when they are sick, but to take care of overall vigor and their beauty.

Няма съмнение, че консултантите по красота извършват дейност, която е позволена да се осъществява в аптеките и е в съответствие с чл. 219, ал. 1 ЗЛПХМ, а именно консултации, при това във връзка с козметични продукти, които са обект на по-свободно регулиране и за които няма обществена потребност от изключително строг контрол, както при лекарствени продукти.

На следващо място, ограниченията, поставени с раздел II от Наредбата („Устройство на аптеките“), се отнасят само до лекарствени продукти, а не до козметичните продукти, което е видно от систематичното тълкуване на целия раздел.

Следователно, ограничението на чл. 19, ал. 3 от Наредбата касае само служителите на аптеките, чиято длъжностна характеристика включва работа с лекарствени продукти. Обратното би довело до абсурдния извод, че всички служители на аптеките, като например хигиенистите, служители, извършващи съпътстващи дейности, консултанти по хигиена на труда, организацията на дейността и други доставчици на услуги, счетоводителите и т.н., трябва да бъдат фармацевти, което няма никакво упование в закона и би представлявало дискриминация.

Поради това считаме, че е необходимо едно изрично тълкуване с оглед на горното, което да потвърди, че разпоредбата на чл. 19 от Наредба № 28 от 09.12.2008 г. за устройството, реда и организацията на работата в аптеките и номенклатурата на лекарствени продукти не се отнася до служители и консултанти на трети лица, доставчици на аптеките и особено до консултантите по красота на производителите и вносителите на козметика, чийто продукти се продават в аптеките, без да са лекарствени средства.

По този начин ще стане ясно, че няма и не би трябвало да има пречка консултантите по красота, които не са фармацевти по образование, и са наети от производителите и вносителите на козметика, да извършват периодични консултации за потребителите на продукти на съответните козметични компании, които продукти не са лекарствени средства, в секторите за козметика на приемните помещения на аптеките, а не в работните помещения на същите.

Също така по този начин би се отговорило и на световната тенденция Аптеката да бъде център за здраве с подходящо обслужване, където потребителят се спира, за да се погрижи за тонуса и красотата си, а не място където отива само, когато е болен.

CONSUMER PROTECTION

ЗАЩИТА НА ПОТРЕБИТЕЛИТЕ

**REQUIREMENTS FOR
ANNOUNCEMENT OF PRICE
REDUCTIONS**
Radost Georgieva

With the entry of a number of international retail chains having a long-standing tradition and experience in offering price reductions as a means to improve their merchandise desirability on the Bulgarian market, ever more traders in the country tend to take the opportunity, especially at the end of the season, of attracting more custom through price reductions of goods. This trend is prompted not only by the heightened supply of products due to the boom of large shopping centres, but also by Bulgarian consumers' shrinking purchasing power in recent years, and by the understandable "bargain hunting" urge.

To guarantee consumer rights to receiving comprehensive and true information and protect them against traders' unsound behaviour, the Consumer Protection Act establishes specific requirements which traders must observe when they announce and implement reductions on business premises.

The Act does not give an express legal definition of the term "reduction". The applicable legal requirements prompt the conclusion that "reduction" applies whenever a product price is announced as new and lower compared to another price at which the same product has been effectively offered by the trader in the course of a specified period of time, which usually may not be shorter than one month prior to the

**ИЗИСКВАНИЯ ПРИ
СЪОБЩАВАНЕ ЗА НАМАЛЕНИЕ
НА ЦЕНИ**
Радост Георгиева

С навлизането на българския пазар на редица международни магазинни вериги с традиция и опит в провеждането на ценови намаления като средство за повишаване на атрактивността на предлаганите стоки, в България се наложи тенденцията все повече търговци, особено в края на сезона да се възползват от възможността да привлекат повече купувачи чрез намаление на цените на предлаганите артикули. Тази тенденция има своето основание както в засиленото предлагане на стоки предвид бума на изграждане на големи търговски центрове, така и в намалялата покупателна способност на българския потребител през последните години и обяснимия стремеж да се пазарува „поизгодно“.

За да гарантира правото на потребителя на пълна и вярна информация за предлаганите стоки и за да го предпази от некоректно поведение на търговците, Законът за защита на потребителите установява конкретни изисквания, които търговците следва да спазват при анонсирането и провеждането на намаления в търговските обекти.

Законът не съдържа изрична легална дефиниция на понятието „намаление“. Изхождайки от приложимите законови изисквания, може да се направи извод, че „намаление“ е налице винаги, когато една цена на стоката се анонсира като нова и по-ниска в сравнение с друга цена, по която стоката ефективно е предлагана от търговеца в продължение на определен период от време,

date of the reduction.

The legal framework does not differentiate between different types of sale upon which products are offered on business premises at a price lower than the "old" price. Therefore, traders are free, in line with their trade policy, to announce goods on offer at a lower price as "discount", "clearance sale", "promotion" or in another manner in which they would like to attract consumers' attention to the new, more lucrative price.

The time of year and period within the legally established maximum and minimum duration a reduction may apply on the business premises is within the discretion of the trader, who takes into account the saleability of separate products and demand driven by factors such as season, holidays, etc.

In any case, when announcing goods on offer at a price lower compared to a previous price, regardless of the designation of reduction and the time of year during which said reduction is available, the general legal requirements regarding the "announcements of reduction", provided for in the Consumer Protection Act, must be observed.

These requirements are mainly related to the trader's obligation to indicate, in an appropriate manner, the respectively discounted products and separate them from the rest, as well as to inform consumers of the duration and conditions under which the reduction applies. Each price reduction announcement must state the old price applied during a specific period before the reduction (not less than a month) and the new price at which the product is actually sold. The Act exhaustively lays down the hypotheses under which a reduction may apply for a period longer than the standard maximum

който в общия случай не може да е по-кратък от един месец преди датата на намалението.

Липсва диференцирана уредба на различни видове продажби на стоки, при които в един търговски обект се предлагат стоки по цена, по-ниска от „старата“ цена. Затова търговците са свободни съобразно търговската си политика да анонсират предлагането на стоки на по-ниска цена като „намаление“, „разпродажба“, „промоция“ или по друг начин, по който биха искали да привлекат вниманието на потребителя върху новата, по-изгодна цена.

От преценката на търговеца зависи в кой момент от годината и за какъв период в рамките на законоустановената максимална и минимална продължителност ще въведе намаление в своите обекти, съобразявайки се с продаваемостта на отделните стоки, обусловеността на тяхното търсене от определени фактори - сезон, празници и др.

Във всички случаи, когато се анонсира предлагането на стока на цена, по-ниска в сравнение с предишна цена, независимо от названието, под което търговецът е избрал да обяви намалението, и независимо от времето през годината, в което се провежда намалението, е необходимо съблюдаване на общите законови изисквания относно „съобщенията за намаление“, предвидени в Закона за защита на потребителите.

Тези изисквания са свързани най-общо със задължението на търговеца да обозначи по подходящ начин стоките, за които важи намалението, и да ги отдели от останалите стоки в търговския си обект, както и да уведоми потребителите за срока и за условията, при които важи намалението. Всяко съобщение за намаление на цените трябва да съдържа старата цена, която търговецът е прилагал през определен период преди намалението (не по-малко от един месец), и новата цена, по която реално се извършва продажбата. Изчерпател-

one-month period of the reduction (for up to six months). They are related to various cases of termination or suspension of the trader's business activities. Multiple successive price reductions through several intermediate reductions immediately succeeding each other, which traders often practise while stocks last or until the end of the season, are apparently outside the scope of application of admissible exceptions to the maximum one-month period provided for by the law. This raises the question as to whether organising such successive reductions is in conformity with the law. It could be assumed that each of these reductions, e.g. an initial reduction of 30 per cent of the old price, immediately followed by a further reduction of 10 per cent, etc., constitutes a separate reduction and, therefore, the maximum one-month period for their application should apply to each of them separately.

Concentrating on prevention of the most grievous violations related to indication of requisite information about the reduction and on ensuring that announced conditions are identical with the conditions under which the product is actually sold, the legislator has given traders considerable leeway when implementing reductions. As to issues arising in practice which are not expressly regulated, at this stage, before legislative amendments are enacted, they could obviously be addressed by traders and supervisory bodies through a reasonable interpretation and application of the law, guaranteeing the in any event minimal consumer protection provided for by the law while at the same time taking advantage of the attractive aspect of price reductions.

но са посочени хипотезите, в които намалението може да продължи по-дълго (до шест месеца) от общия максимален едномесечен срок на намалението, като тези хипотези с свързани с различни случаи на окончателно или временно преустановяване на дейността на търговеца.

Очевидно извън приложното поле на допустимите изключения от предвидения максимален едномесечен срок е често практикуваното от търговците многократно последователно намаляване на цените чрез няколко междинни намаления, следващи непосредствено едно след друго, до изчерпване на количествата или до приключване на сезона. Това поставя въпроса за законосъобразното организиране на подобни последователни намаления. Би могло да се приеме, че всяко от тези намаления – напр. първоначално намаление с 30 % от старата цена, непосредствено веднага след това с още 10 % и т.н., представлява самостоятелно намаление и следователно максималният едномесечен срок за прилагането им би следвало да важи за всяко от тях поотделно.

Концентрирайки се върху предотвратяване на най-недопустимите нарушения свързани с посочване на необходимата информация за намалението и осигуряване на фактическо съответствие на обявените условия с условията, при които в действителност се извършва продажбата, законодателят е предоставил на търговците значителна свобода при провеждането на намаленията. Що се касае до изрично неуредените въпроси, които поставя практиката, на този етап, преди да са налице законодателни промени, очевидно те биха могли да бъдат решени от търговците и контролните органи чрез разумно тълкуване и прилагане на закона, което да гарантира и без това минималната защита на потребителя, заложена в закона, при същевременно използване на атрактивната страна на намалението.

NEWS IN THE LEGISLATION

НОВОСТИ В ЗАКОНОДАТЕЛСТВОТО

1. An Act to Amend and Supplement the Energy from Renewable Sources Act was published in State Gazette Issue No. 29 of 10.04.2012. By the amendments, the applicable preferential price for purchase of energy produced by RES is fixed at the moment of commissioning, which impedes borrowing and especially hampers small and mid-sized businesses. The law also states that when a power generating facility is accepted in stages, a weighted average price shall be determined for each commissioned stage using a method determined by the State Energy and Water Regulatory Commission. The guarantee for end-consumer shall not be submitted in advance but is required at a later stage. Also, the timeframe shall be determined by NEK but no by-date is set – the connection could be scheduled for the end of the period around 2019 which essentially makes the investment meaningless.

The latest amendments in State Gazette Issue No. 54 of 17.07.2012 give the State Energy and Water Regulatory Commission rights to practically determine a preferential purchase price more than once a year.

2. An Act to Amend and Supplement the Judicial Power Act was published in State Gazette No. 50 of 03.07.2012. Some interesting amendments concern the election of members to the Supreme Judicial Council (SJC). They require that each candidate present to the commission preparing the elections, a written concept for their work as a SJC member, a declaration of their property status and the origin of resources for the acquisition of their assets. The concept and declaration shall be published on the National Assembly website within three days of their receipt.

Before the hearing, non-profit legal persons registered for the exercise of charitable activity, higher education institutions and research organizations may present to the election commission their opinion about candidates, including questions to be directed to them. Anonymous opinions and alerts shall not be considered. The opinions and questions that have been presented shall be published on the website of

1. С ДВ, бр. 29 от 10.04.2012 г. е приет Закон за изменение и допълнение на Закона за енергията от възобновяеми източници, според който приложимата преференциална цена за изкупуване на произведената енергия от ВЕИ се фиксира към момента на пускане на обекта в експлоатация, което затруднява кредитирането и е в ущърб особено на малките и средните предприятия. Законът предвижда също, че когато обектът се приема на етапи, се определя средно претеглена цена от всеки етап въведен в експлоатация по методика на ДКЕВР. Не се изисква предварително представяне на гаранция за произход на съответния краен потребител, но тази гаранция следва да бъде представена на по-късен етап. Предвижда се също, че графикът се определя от НЕК и не е ограничен със срок, като може да се определи присъединяването да стане в края на периода към 2019 г., което на практика обезсмисля инвестицията.

С последните изменения от ДВ, бр. 54 от 17.07.2012 г. се предоставя правомощие на ДКЕВР на практика да определя преференциалната цена за изкупуване повече от един път годишно.

2. С ДВ, бр. 50 от 03.07.2012 г. е приет Закон за изменение и допълнение на Закона за съдебната власт. Някои от интересните изменения предвиждат във връзка с избора на членове на Висшия съдебен съвет, всеки кандидат да представя на комисията, която подготвя избора, писмена концепция за работата си като член на Висшия съдебен съвет, декларация за имотното си състояние и произхода на средствата за придобиването на имуществото си. Концепцията и декларацията се публикуват в срок до три работни дни от получаването им на интернет страницата на Народното събрание.

От своя страна, юридически лица с нестопанска цел, регистрирани за осъществяване на общественополезна дейност, висши училища и научни организации преди изслушването могат да представят на комисията становища за кандидата, включващи и въпроси, които да му бъдат поставяни. Анонимни становища и сигнали не се разглеждат. Представените становища и въпроси се публикуват на интернет страницата на Народното събрание, като не се публикуват конкретни данни, съставляващи класифицирана информация, както и факти от интим-

the National Assembly except for specific data that constitutes classified information and facts from the intimate life of the candidate.

A new aspect in the law is an express requirement that each SJC member be elected separately by the National Assembly.

3. State Gazette No. 53 of 13.07.2012 promulgates a new Waste Management Act. The revoking of the old Waste Management Act and its replacement with a new one was called for by the requirement to implement the new framework Directive 2008/98/EC on waste in the national legislation. The new law makes an attempt to prioritize the improvement and optimization of work of organizations utilizing mass waste and introduced systems for divided waste collection and utilization, with the aim of achieving better results in building working systems for divided waste collection by the population, relieving procedures for issuance of permits for waste activities with a view to reducing the administrative burden for businesses, improving control on waste-related activities and limiting possibilities for individuals to dispose of waste of unclear origin, formulating clear obligations for municipal mayors for management of household waste on the territory of the respective municipality, and establishing legislative mechanisms for compliance with the new commitments.

4. State Gazette Issue No. 47 of 22.06.2012 promulgates an Act for Amendment and Supplement to the Road Traffic Act whereby the speed limit for motorways was raised to 140 kmph from 130 kmph.

The same amendment introduces a definition for a new road category, express road, which does not yet exist on the territory of the Republic of Bulgaria. The speed limit for express roads is set at 120 kmph. As per the definition, express roads have separate carriageways for the two directions of traffic, with a dividing strip between them and at least two lanes in each direction; crossings with other roads, streets, railways or tram tracks shall occur only on a different level; these roads are accessible and can be exited at intersections at different levels; access to the adjacent territories is provided via an access road, separated from the direct route through a divid-

ния живот на лицата.

Новост в закона е изричната разпоредба, предвиждаща че Народното събрание избира всеки член на Висшия съдебен съвет поотделно.

3. С ДВ, бр. 53 от 13.07.2012 г. е приет изцяло нов Закон за управление на отпадъците. Отмяната на стария ЗУО и замяната му с нов е наложена от задължението за транспониране в националното законодателство на новата рамкова Директива 2008/98/ЕО относно отпадъците. Новият закон прави опит за поставяне на акцент върху подобряване и оптимизиране работата на организациите по уползотворяване на масово разпространени отпадъци и въведените системи за разделно събиране и уползотворяване, с цел постигане на по-добри резултати при изграждането на реални системи за разделно събиране на отпадъците от населението, облекчаване на процедурите по издаване на разрешения за дейности с отпадъци с цел намаляване на административното натоварване на бизнеса, подобряване на контрола върху дейностите с отпадъци и ограничаване на възможностите за предаване на отпадъци с неясен произход от физически лица, формулиране на ясни задължения за кметовете на общини за управление на битовите отпадъци на територията на съответната община и създаване на законови механизми за изпълнение на поставените нови ангажименти.

4. С ДВ бр. 47 от 22.06.2012 г. беше приет Закон за изменение и допълнение за Закона за пътищата, с който максималната допустима скорост на движение по автомагистралите беше увеличена от 130 на 140 km/h.

Със същото изменение за въвежда и дефиниция за нова категория път – скоростен път, каквито към момента все още не съществуват на територията на Република България, и по които максимално допустимата скорост на движение е 120 km/h. Съгласно дефиницията, скоростните пътища имат самостоятелни платна за движение във всяка посока с разделителна ивица между тях, като всяко платно е с най-малко две ленти за движение; пресичането с други пътища, улици, железопътни и трамвайни линии е само на различни нива; вливането и отливването на движението се осъществява само от пътни възли на различни нива; връзките към прилежащи територии са чрез локално платно, отделено от директно трасе с разделителна ивица с ширина не по-малко от два метра; имат предпазна телена ограда; имат площадки за

ing strip of 2 m or more; a protective mesh fence is at hand; and sites for emergency stops and resting places are present.

5. The Act on the Forfeiture to the Exchequer of Unlawfully Acquired Assets was published in State Gazette No. 38 of 18.05.2012. The law is set to take effect as of 19.11.2012.

It foresees that forfeiture shall apply to unlawfully acquired assets which the person has transferred during the reviewed period to a spouse, a co-habitee, a former spouse, direct relatives regardless of the degree, collateral relatives to fourth degree (included) and relatives by marriage to second degree (included). Forfeiture shall also apply to assets which have been acquired by a third person at the expense of the person being checked to preclude its forfeiture or cover up the true origin or the actual rights thereon.

Until proven otherwise, moveable property and cash shall be considered as belonging to the checked person when found in their possession, home or other owned or rented premises, vehicles or safety boxes.

In cases where unlawfully acquired assets have been fully or partially transformed into other property, forfeiture shall apply to the property after transformation.

The rights of the State under the law expire after the elapse of a 15-year period.

6. The Public Private Partnership Act was promulgated in State Gazette No. 45 of 15.06.2012. Among the law's defined goals is the development of high-quality and accessible services of public interest through achieving better value of invested public resources; creating opportunities encouraging private investment in the construction, maintenance and management of technical and social infrastructure facilities and in the performance of activities of public interest; providing guarantees for the protection of public assets and efficient management of public resources in public-private partnerships.

7. State Gazette No. 49 of 15.06.2012 introduces amendments to the Code of Civil Procedure. One of the revisions provides for a new institute of enforcement procedure, "electronic distraint on receivables from a bank account". An

принудително спиране и площадки за краткотраен отдих.

5. С ДВ, бр. 38 от 18.05.2012 г. е приет Закон за отнемане в полза на държавата на незаконно придобито имущество. Предвижда се законът да влезе в сила от 19.11.2012 г.

Законът предвижда, че на отнемане подлежи незаконно придобито имущество, което лицето е прехвърлило през проверявания период на съпруг, на лице, с което се намира във фактическо съжителство, на бивш съпруг, на роднини по права линия без ограничение в степените, на роднини по сребрена линия - до четвърта степен включително, и по сватовство - до втора степен включително. На отнемане подлежи също и имуществото, което е придобито от трето лице за сметка на проверяваното лице, за да се избегне неговото отнемане или да се прикрие произходът му или действителните права върху него. До доказване на противното, за движими вещи и парични средства на проверяваното лице се смятат и тези, намерени у него, в жилището му или в други собствени или наети от него помещения, превозни средства, каси или сейфове.

В случаите, когато незаконно придобитото имущество е било частично или изцяло преобразувано в друго имущество, на отнемане подлежи преобразуваното имущество.

Правата на държавата по този закон се погасяват с изтичането на 15-годишна давност.

6. С ДВ, бр. 45 от 15.06.2012 г. е приет Закон за публично частното партньорство. Сред дефинираните в закона цели се посочват осигуряване развитието на висококачествени и достъпни услуги от обществен интерес чрез постигане на по-добра стойност на вложените публични средства; създаване на възможност за насърчаване на частните инвестиции в строителството, поддържането и управлението на обекти на техническата и социалната инфраструктура и в извършването на дейности от обществен интерес; създаване на гаранции за защита на публичните активи и за ефективното управление на публичните средства при осъществяването на публично частното партньорство.

7. ДВ, бр. 49 от 29.06.2012 г. въвежда изменения в Гражданския процесуален кодекс. Едно от измененията урежда нов институт на изпълнителното производство - „електронен заповед върху вземане по сметка в банка“. „Електронен заповед“ може да бъде наложен от съдебен изпълнител чрез заповорно

“electronic distraint” can be imposed by an enforcement agent through a distraint notice via electronic mail undersigned by a qualified electronic signature and sent electronically via the Standard medium for exchange of electronic distraints. Distraint on other receivables of the debtor shall undergo the general procedure.

8. State Gazette No. 7 of 24.01.2012 introduces amendments and supplements to the Labour Code aimed at harmonization with the European legislation and more specifically with Directive 2008/104/EC of the European Parliament and the European Council of November 19, 2008, on temporary agency work (OB, L 327/9 of December 5, 2008).

Along with other changes, a new Section VIII in Chapter Five of the Labour Code introduces provisions concerning undertakings providing temporary work to employees and workers. After registration with the Employment Agency, the goal of such undertakings is to provide to employees and workers the opportunity to work for another employer (user undertaking) for a certain period of time and certain remuneration. This aims most of all to encourage employment and help employers by creating a flexible system for temporary employment. The terms and procedure for registering such undertakings are regulated in detail in Chapter Eight “A” of the Labour Code which sets out the standards for property status of these undertakings, their corporate standing, the persons representing them and so on.

9. Amendments to the Commercial Register Act which were introduced with State Gazette No. 34 of 2011 and later revised in State Gazette No. 25 of 2012 took effect on 01.06.2012. Under the amended provision of Article 22, Para 5, officials are obligated to place a notice in the merchant’s electronic register with instructions and a time limit for rectifying any flaws in the submitted applications. Officials shall issue a refusal where the instructions have not been carried out accordingly before the expiration of the set time limit.

10. A Decree by the President of the Republic of Bulgaria promulgates the Act to Ratify the Treaty of Accession to the European Union of the Republic of Croatia.

съобщение в електронна форма, подписано с квалифициран електронен подпис, изпратено по електронен път чрез Единна среда за обмен на електронни запори. Запор върху други вземания на длъжника от банка се извършва по общия ред.

8. С ДВ бр. 7 от 24.01.2012 г. се въвеждат изменения и допълнения в Кодекса на труда, насочени към хармонизиране с европейското законодателство и по-конкретно с Директива 2008/104/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 19 ноември 2008 г. относно работа чрез агенции за временна заетост (ОБ, L 327/9 от 5 декември 2008 г.).

Наред с други промени, с нов Раздел VIII от глава Пета на КТ се въвеждат разпоредби, регулиращи дейността на предприятия осигуряващи временна работа на служители и работници. Целта на тези предприятия е, след регистрацията им в Агенцията по заетостта да предоставят на работниците и служителите си възможност да работят за друг работодател (предприятие ползвател) за определен срок срещу съответно възнаграждение. С това нововъведение се цели най-вече насърчаване на заетостта и облекчаване на работодателите чрез създаване на гъвкава система за временно наемане на работници и служители. Подробно редът и условията за регистрация на такива предприятия са посочени в нова Глава Осма „а“ от КТ, където са изредени изисквания за имущественото състояние на тези предприятия, уреден е корпоративният им статус, лицата, които ги представляват и т.н.

9. От 01.06.2012 г. влязоха в сила измененията в Закона за търговския регистър, приети с ДВ бр. 34 от 2011 г. и редактирани с ДВ, бр. 25 от 2012 г. Съгласно изменената разпоредба на чл. 22, ал. 5 длъжностните лица имат задължение за оповестяване по електронната партида на търговеца на указания и предоставяне на срок за отстраняване на нередовности по подадените заявления. Длъжностното лице постановява отказ, ако тези указания не са изпълнени до изтичането на указания срок.

10. С Указ на Президента на РБ е обнародван приетият на 17 февруари 2012 г. Закон за ратифициране на Договора за присъединяване на Република Хърватия към Европейския съюз.

QUESTIONS AND ANSWERS

ВЪПРОСИ И ОТГОВОРИ

1. Can companies claim their rights before the European Court of Human Rights?

Under Art. 34 of the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms, companies may likewise claim their rights before the Court in Strasbourg in the event of established violations, the most common of which is the violation of Art. 1 of Protocol No. 1 to the Convention, which deals with the right to protection of a person's possessions.

2. Is it possible for a legal entity to be appointed liquidator of a commercial company?

There is no explicit provision in the Commercial Code that bars legal entities from acting as liquidators in a voluntary liquidation. Irrespective of the above, time-tested judicial practices as well as the established practice of the Trade Register at the Registry Agency rule out such a possibility. This is supported by the literal and systematic interpretation of the provisions of the Commercial Code (CC). Whenever an elected or appointed liquidator is registered with the Trade Register, a specimen of that person's signature must be submitted in accordance with CC Art. 266 (3). This requirement is used as an argument in favor of the interpretation that this role cannot be performed by a legal entity. Art. 269 of the CC refers to more than one liquidator; however, they are obligated to act jointly (together) when representing the company in liquidation. In this context, the law does not provide a possibility for the liquidator to be an entity different from the persons constituting it, as is the case with legal persons.

3. What is the procedure for obtaining a copy of a cadastral map?

In accordance with Art. 55 (1) of the Cadastre and Property Register Act, the Agency for Geodesy, Cartography and Cadastre provides, upon request, transcripts of the cadastral map or the

1. Могат ли дружества да търсят правата си пред Европейския Съд за Правата на Човека?

Според чл. 34 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, освен физическите лица, дружествата също могат да търсят своите права пред Съда в Страсбург при наличието на констатирани нарушения, най-често срещаното е нарушението на чл. 1 от Протокол 1 към Конвенцията, свързан с правото на защита на собствеността.

2. Възможно ли е ликвидатор на търговско дружество да бъде юридическо лице?

В Търговския закон не съществува изрична забрана юридическо лице да бъде ликвидатор при доброволна ликвидация. Въпреки това, трайната съдебна практика, а така също и практиката на търговския регистър към Агенция по вписванията, отхвърлят тази възможност. Аргументите, изтъквани в тази насока се извеждат чрез буквалното и систематично тълкуване на разпоредбите на Търговския закон. При вписване на избрания или назначен ликвидатор в търговския регистър се изисква представяне на образец от подписа на ликвидатора, съгласно чл. 266, ал. 3 ТЗ, което се ползва като аргумент, че тази роля не може да се изпълнява от юридическо лице. В чл. 269, ТЗ се говори за повече от един ликвидатор, но те са длъжни да действат общо (заедно), когато представляват дружеството в ликвидация. В този смисъл законът не създава възможност ликвидаторът да бъде една общност, която да се разграничава персонално от лицата, които я съставят, каквото е юридическото лице.

3. Каква е процедурата по предоставяне на копие от кадастрална карта?

Въз основа на чл. 55 ал. 1 от Закона за кадастъра и имотния регистър Агенцията по геодезия, картография и кадастър предоставя при поискване справки от кадастралната

cadastral registers. The body competent to perform that administrative procedure is the local Geodesy, Cartography and Cadastre Service where the plot is located. Any individual or legal entity may request such a transcript; to that end, the following documents must be submitted: an application by the interested party to the attention of the head of the relevant Service, stating the desired time limit for granting such application in accordance with Tariff No. 14, as well as a copy of proof of payment of the relevant fee.

According to Tariff No. 14 the standard time limit for issuing a copy of a cadastral map is 3 business days. Express services taking 1 business day or even 4 hours are also available for a higher fee. A refusal by the relevant authority to issue a copy of a cadastral map may be challenged in accordance with the administrative procedure within 14 days before the Executive Director of the Agency for Geodesy, Cartography and Cadastre.

It should be noted that the copy of a cadastral map thus issued contains no data regarding ownership of the properties shown on it.

4. What documents are needed to issue a certificate of identity of a person with differing names?

The purpose of this procedure is to receive an official certificate issued by the relevant municipality or city council attesting that a person may, at a certain point in time, have two different names of equal validity and identifying that person before society and government authorities. To obtain such a certificate, the person must submit a blank application before the municipal administration of their permanent domicile. The application is supported by a copy of the official identity document and a declaration of identity of names in cases where the two names under which a person goes differ from each other. If the application is submitted on behalf of another person, a notarized power of attorney is also needed. The certificate is normally issued within 2 business days, but an express (8-hour) service is also available.

карта и кадастралните регистри. Компетентна по тази административна процедура е съответната регионална Служба по геодезия, картография и кадастър по местонахождението на имота. Заявител може да бъде всяко правоспособно физическо или юридическо лице. Документите, необходими за издаването на удостоверение са - заявление, подадено от заинтересованото лице и отправено до ръководителя на Службата, в което е посочен и срокът за извършване на услугата съгласно Тарифа № 14 и копие от документ за платена такса.

Съгласно Тарифа № 14, стандартният срок за издаване на копие от кадастрална карта е 3 работни дни. Възможни са обаче и по-кратки срокове, съответно за един ден или за 4 часа, като в зависимост от избрания срок се заплаща различна такса за извършената административна услуга.

Отказът за издаване на копие от кадастрална карта може да се оспорва по административен ред в 14 дневен срок пред изпълнителния директор на Агенцията по геодезия, картография и кадастър.

Следва да се отбележи, че издаденото копие от кадастрална карта не съдържа данни за собствеността на съответните имоти.

4. Какви документи са необходими за издаване на удостоверение за идентичност на лице с различни имена?

Целта на процедурата е с официалното удостоверение, издадено от съответната община или кметство да се удостовери, че две различни имена на дадено лице са идентични за него в даден момент и го легитимират пред обществото и държавните органи. Това става, чрез подаване на заявление по образец пред общинската администрация, където е постоянният адрес на лицето. Към заявлението се прилагат копие от документ за самоличност и декларация за идентичност на имена в случаите, когато двете имена на лицето се различават. При подаването е необходимо и нотариално заверено пълномощно, ако искането се прави от друго лице. Удостоверението може да бъде издадено в рамките на осем часа или в нормалния срок от 2 дни.

PENKOV MARKOV & PARTNERS

ATTORNEYS AT LAW

SINCE 1990

Certified with ISO 9001:2008
by Bureau Veritas Certification

ISO 9001

BUREAU VERITAS
Certification

Legal 500:

"Excellent, comprehensive
and responsive service"

Chambers Europe:

"More western than others"

"One of the best in Bulgaria"

"Invaluable advice and punctuality"

Chambers Global:

"Innovative and practical,
entirely client & business
oriented"

TAILORED SERVICES FOR CLIENT SATISFACTION AND SUCCESS

CORPORATE & COMMERCIAL
RENEWABLE ENERGY
BANKING & FINANCE
TMT
PROJECT DEVELOPMENT
COMPETITION
M&A
DISPUTE RESOLUTION
TAX
INSOLVENCY
PUBLIC PROCUREMENT

Sofia • Vienna • Burgas • Varna • Pleven • Russe • Stara Zagora

e-mail: lawyers@penkov-markov.eu • www.penkov-markov.eu • telephone: (+359 2) 971 3935